

NAŠA LUČ

junij, julij, avgust 2006, letnik 55, številka 6

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

Materinski dan v Esslingenu – Stuttgart

Lučka v očeh otroka in njegove mamice

Mamica sprejema darilo ob materinskem dnevu.

Vzgojiteljici Karolina Meglič in Erika Zechner sta pripravili otroke vrtca na nastop.

Ples za vse matere sveta

Na družabnem večeru ob materinskem dnevu so rojaki tudi sproščeno zaplesali.

Otroci sobotne veroučne šole so zapeli svojim mamam.

Sekstet Komplet na materinskem dnevu v Esslingenu

Zazvenela je tudi domača pesem z ansamblom, ki je priložnostno nastal za materinski dan.

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Tradicija ni zbirka stvari ali besed, ampak je reka novega življenja, ki se začenja s Kristusom.

Benedikt XVI.

Nova podoba slovenske cerkvene pokrajine **2**

Cerkev - božja hiša in hiša ljudi **6**

Spoznajmo svojo vero **7**

Zaljubljen **8**

Brinjeva gora **9**

Konec demokracije **10**

Prisluhnimo domovini **11**

Slovenija moja dežela **14**

Iz življenja naših župnij **16**

Leto brez sonca **38**

Lučkin kotichek **41**

Malo za šalo **42**

Oglasi **43**

Prva str. ovitka: Tamino Petelinšek:
Svetovno prvenstvo v nogometu

Druga str. ovitka: SKM Stuttgart:
Materinski dan

Tretja str. ovitka: SKM Mannheim:
Prvoobhajanci

Četrta str. ovitka: Rafaelova družba:
Nedelja Slovencev po svetu

Slovenija letos praznuje 15 let svoje državnosti. V svetovnem merilu je to vsekakor zelo kratka doba, zato bi lahko rekli, da pravzaprav šele preboleva mladostniške oziroma pubertetne težave. Tako preprosto prepričanje večkrat kroži v javnosti, ko je potrebno razložiti nekatere nerazumljive poteze njene vsakokratne vlade. Pa vendar bi si upal trditi, da ni vselej tako. Če premotrimo teh petnajst let, lahko ugotovimo,

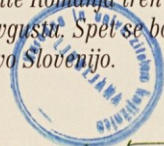
da so mnogi dobro vedeli, kaj hočejo narediti; in to na obeh straneh slovenskega političnega pola. Če so nekateri vse svoje moči in tudi življenje zastavili za to, da bi dobili svojo državo, ki bo uresničila večstoletni sen, so drugi izkoriščali ta »vmesni čas«, ki je puščal veliko prostora določenim posameznikom, da so olastnili (beri - spravili v svoj žep) velik del kapitala, ki je bil ustvarjen s pomočjo vseh Slovencev.

Nekaj podobnega se je dogajalo tudi v času pridruževanja Evropski zvezi in NATU, ko so nekateri politiki vso svojo energijo posvetili, da bi se država čimprej vključila v ti dve instituciji, saj nam obe zagotavljata določeno varnost in razvoj. Tako smo se dokončno usidrali v prostor, ki smo mu zgodovinsko gledano vseskozi pripadali. Drugi pa so še vedno ostajali v času tranzicije in nadaljevali s privzajanjem kapitala, obenem pa javno razlagali, da smo si pač sami izbrali kapitalizem in da imamo to, kar smo iskali. Ta parola se je kaj hitro prijela med preprostimi ljudmi, socialno ogroženim slojem, in tako smo bili pred časom lahko priče neki oddaji, v kateri je 83 % ljudi s telefonskim glasovanjem izbralo odgovor, da je bila prejšnja država prej dobra kot slaba. Zastrahujoči podatek za tako mlado državo. Odgovorov na tako stanje je lahko več. Gotovo pa velja dejstvo, da bodo zaradi naše mlačnosti na področju narodne zavesti in nezadostne pripadnosti državi, ki je prvič v svoji zgodovini zares naša in demokratična, zainteresirani še naprej lahko manipulirali z javnostjo in s tem državo kot tako delali nemočno in ljudem neprijazno.

V pripravah na letošnje praznovanje državnosti so mi mnogi rekli, da moramo letos narediti še nekaj več. »In kaj je to?« sem jih vprašal. »Nekaj takega, kot delajo naši rojaki po svetu, kar beremo v Naši luči,« so mi preprosto odgovorili. Zanimivo!!! »In kaj delajo naši rojaki?« sem si mislil sam pri sebi. Nič posebnega. Razlika je samo v tem, da imajo do države drugačen odnos. Imajo jo radi, z njo čutijo in je navkljub vsemu to njihova Slovenija. Čutijo s srcem in to znajo pokazati tudi navzven, zraven pa so še ponosni. In to šteje. Ljudje doma opazijo vas in vaš odnos do države. To je vaše pričevanje, vaš apostolat.

Kot vsako leto vas tudi letos vabim, da se udeležite Romanja treh Slovenij na Sv. Višarje, ki bo na prvo nedeljo v avgustu. Spet se bomo zbrali in stopili skupaj ter proslavili mlado državo Slovenijo.

Vse dobro.

Nova podoba slovenske cerkvene pokrajine

»Zbrali smo se, da bi vam posredovali nekaj pomembnih odločitev papeža Benedikta XVI., ki se nanašajo na prestrukturiranje Cerkve v Sloveniji. Ko so bila opravljena interna posvetovanja po škofijah in so škofje na podlagi le-teh predstavili svoje predloge, in potem, ko je bilo preučeno tudi ugodno mnenje apostolske nunciature, je sveti oče sprejel naslednje ukrepe:

1. V Sloveniji se ustanovijo tri nove škofije: v Celju, v Murski Soboti in v Novem mestu.
 2. Mariborska škofija se povzdigne v nadškofijski sedež.
 3. Sveti oče je za prvega mariborskega nadškofa imenoval mons. Franca Krambergerja.
 4. Za vodenje nove škofije v Novem mestu je imenoval kot prvega škofa mons. Andreja Glavana. Za škofa škofije Celje je bil izbran mons. Anton Stres. Za vodenje škofije v Murski Soboti pa mons. Marjan Turnšek.
- Odslej bo torej ljubljanska nadškofija imela dve sufraganski škofiji: Koper in Novo mesto, ki bosta skupaj z Ljubljano sestavljali ljubljansko cerkveno pokrajino. Mariborska nadškofija pa bo imela kot sufraganski škofiji Celje in Mursko Soboto, ki bosta skupaj z novo nadškofijo oblikovali mariborsko cerkveno pokrajino. Tako je sporočil apostolski nuncij Santos Abril y Castelló v petek, 7. aprila 2006, na tiskovni konferenci v Ljubljani javnosti eno največjih novic v zgodovini Cerkve na Slovenskem.*

Kaj bo ustanovitev treh novih škofij v Sloveniji prinesla vernim in nevernim Slovencem v zamejstvu in izseljenstvu? Podobno kot doma smo lahko zelo zapurni in se opremo na namene in cilje, ki jih poudarja utemeljitev novih škofij. Moč Cerkve namreč ni v razdrobljenosti, ampak predvsem v edinosti. Vez je sam Jezus Kristus, ki je v velikoduhovniški molitvi prosil Očeta: da bi bili vsi eno.

Božji Sin je postal človek, da bi se nedeljivo povezal s človekom in ga rešil. Že papež Leon Veliki je zapisal: »Jezusovo rojstvo je rojstvo božjega ljudstva, rojstvo glave je obenem rojstvo telesa. Vsakemu, ki je poklican k veri, pripade njegova osebna naloga z ozirom na okoliščine časa, v katerem živi. Vendar ima celovito poslanstvo božjega ljudstva vseh časov izvor in krstni vodi, v križanju in smrti s Kristusom, v udeležbi pri njegovem vstajenju in povzdignjenju v nebesa na Očetovo desno stran. Preroditev v Kristusovem rojstvu je naše življenje in naša naloga na svetu.« To je vir edinosti Cerkve in njena moč.

Z rojstvom škofij se dogaja nekaj podobnega. Lepa prihodnost novih struktur v Cerkvi na Slovenskem izhaja samo iz te edinosti kristjanov s svojim Gospodom. Slovenski kristjani doma in po svetu moremo v medsebojni povezanosti z zvestobo v veri zastaviti novo dobo zavzetega in ustvarjalnega delovanja in življenja iz božje milosti. Preurejena upravna in pastoralna ureditev Cerkve je tudi priložnost za poživljeno zavest o dragocenem izročilu vere v našem narodu, ki je našlo priznanje in potrditev v zgodovinski odločitvi svetega očeta. Te ne bi bilo, če ne bi bila razpoznavna zavest, da so slovenski kristjani pripravljeni na nove izzive časa za oznanilo evangelija vsem ljudem.

Ta zaupljiv pogled naprej je potreben tudi slovenskim katoličanom po svetu. Naša naloga ni manjša od tiste, ki jo imajo verniki doma. Edinost v Cerkvi je bila v zgodovini vedno tista sila, ki je krepila celovitost narodne skupnosti in države. Zamejci in izseljenci smo del naroda in nosimo zanj svoj del odgovornosti.

Edinost v veri se zelo konkretno pokaže v edinosti oznanjevalcev evangelija, v edinosti med škofi, duhovniki in verniki. Prav tako se pokaže v tesni bratski povezanosti z vsakim delom narodnega telesa vse do tistih najbolj oddaljenih. Če smo izseljenci prostorsko oddaljeni domovini, pa smo lahko toliko bolj zaznavni po ljubezni do domovine in do domače Cerkve.

Papež nam je s preoblikovanjem cerkvene uprave na Slovenskem zaupal nalogo. V osebni poslušnosti evangeliju, s strnjeno zvestobo Cerkvi v družini, župniji, škofiji in narodu in utrjevanjem v krščanskih načelih naj se oblikujemo za večjo odprtost svetu, v katerega naj stopimo z jasnim poslanstvom Kristusovih učencev. Po Njem, z Njim in v Njem je svet namenjen odrešenju. In mi smo sodelavci tega božjega načrta in priče božje moči v našem prostoru in času.

Janez Pucelj

ŠKOFIJA CELJE

Škof: dr. Anton Stres,
dosedanji mariborski
pomožni škof

Stolna cerkev sv.
Danijela

župnij: 111
prebivalcev: 287.529
katoličanov: 235.367
oz. 81,9 % prebivalcev
nove škofije. V celjski

škofiji živi 14,7 % vseh slovenskih vernikov (34,1 %
vernikov dosedanje mariborske škofije)

duhovnikov: 105

redovnikov: 25

redovnic: 19

dekanij: 11 – Celje, Nova Cerkev (brez župnije
Vitanje), Žalec, Kozje, Rogatec (brez župnij
Stoperce in Žetale), Šmarje pri Jelšah, Braslovče,
Gornji Grad, Šaleška dolina, Laško, Videm ob Savi
ozemlje: 12 % Slovenije (35 % površine
dosedanje mariborske škofije)

Verjetno se še prav ne zavedamo, kako daljnosežna
je bila odločitev svetega očeta Benedikta XVI., ko je
ustanovil v Sloveniji novo metropolijo in nove škofi-
je. Ta namen je imel že Janez Pavel II. in njegov
naslednik ga je uresničil. Mnogi ljudje so izražali
željo po novih škofijah in te želje so izhajale iz ra-
zličnih nagibov.

Vse cerkvene ustanove so v službi božjega kraljest-
va. Te ustanove, med katere sodijo tudi škofije, je
treba stalno prilagajati, da bodo lažje in boljše
pospeševale in krepile krščansko vero v življenju lju-
di, predvsem pa da bodo v sami Cerkvi krepile za-
vezetost vseh njenih članov. V naših župnijah imamo
veliko iskrenih in zvestih katoličanov, ki pa se še ne
zavedajo dovolj, kako so tudi oni odgovorni za pri-
hodnost katoliške vere v svojem okolju, se še ne
enačijo s svojo župnijo, škofijo ali Cerkvijo, ampak
gledajo na Cerkev bolj od zunaj, ne od znotraj. Toda
Cerkev smo mi, škofija smo mi, župnija smo mi. Ker
pa smo to mi, ker sem to najprej jaz, mi ne more biti
vseeno, ali gre pri nas vera gor ali dol. Ker mi ni
vseeno, bom tudi sam s svoje strani in po svoji moči
 naredil vse, da bo krščanska vera v mojem okolju

napredovala in ne nazadovala. To zavest soodgo-
vornosti za svojo župnijo in škofijo je treba krepiti in
temu lažje služijo manjše škofije.

Včasih se dobi vtis, da krščanska vernost nazaduje,
mnogi nam to celo s privoščljivostjo dopovedujejo. A
veliko bolj je nesporno dejstvo, da ljudje ravno vero,
upanje in ljubezen, kakor jo po Jezusu Kristusu po-
znamo v katoliški Cerkvi, močno potrebujejo, ker je
samo Jezus naša pot, resnica in življenje. Četudi
torej razmere, v katerih živimo, za Cerkev niso rož-
nate, ima Cerkev bolj kakor katera koli druga us-
tanova prihodnost, ker je nosilka vrednot, brez ka-
terih je človeško življenje bistveno okrnjeno. Zato je
naša naloga, da to odrešenje ponudimo svetu in lju-
dem, ki ga iščejo. Prepričan sem, da bomo tudi v
novi celjski škofiji to še uspešneje delali. To je
vsekakor naš prvi in poglobitveni namen.

Anton Stres, celjski škof

Stolnica sv. Danijela v Celju

**ŠKOFIJA
MURSKA SOBOTA**

Škof:
dr. Marjan Turnšek,
dosedanji rektor bo-
goslovnega semenišča
v Mariboru

Stolna cerkev sv.
Nikolaja

župnij: 36
prebivalcev: 120.146

katoličanov: 95.463 oz. 79,5 % prebivalcev nove škofije. V murskosoboški škofiji živi 6 % slovenskih vernikov (13,8 % vernikov dosedanje mariborske škofije)

duhovnikov: 45

redovnikov: 11

redovnic: 6

dekanije: 3 – Lendava, Ljutomer, Murska Sobota

ozemlje: 5,4 % Slovenije (14,7 % površine dosedanje mariborske škofije)

Dragi Slovenci po svetu, še posebej seveda tisti z obeh bregov reke Mure, prav pristrčno pozdravljeni! Upam, da se skupaj z nami v domovini veselite zgodovinskega dogajanja nastanka novih škofij. Bogu hvala za ta dar!

Prepričan sem, da je odločitev svetega očeta Benedikta XVI. o reorganizaciji katoliških škofij v Sloveniji pomemben dogodek, saj se škofije ne ustanavljajo le za nekaj let, ampak imajo vedno dolgotrajni vpliv na versko in civilno življenje v določeni pokrajini. Tako upam, da bo tudi nova škofija s sedežem v Murski Soboti pripomogla k pozitivnemu vsestranskemu razvoju in blagoslovu ljudi v tem severovzhodnem predelu naše domovine. Manjša škofija gotovo pomeni več možnosti neposrednega sodelovanja med škofom in duhovniki pa tudi vernikom lahko postane škof bližji. Tako bomo skupaj lažje uresničevali poslanstvo Cerkve, biti »znamenje in orodje« odrešenja sredi današnjega sveta. Dar nove škofije naj nam pomaga še bolj goreče uresničevati poziv božjega služabnika velikega papeža Janeza Pavla II. k ponovni evangelizaciji.

Dragi rojaki po svetu, verjamem, da bo tudi za vas ustanovitev novih škofij dodatna vzpodbuda za

zvestobo svojim koreninam, svoji katoliški veri pa tudi narodni skupnosti. Več slovenskih škofov pa morda pomeni tudi več možnosti za naša srečanja in stike, saj ste tudi vi neodtujljivi del naše skupne »domovine«. Že vnaprej se veselim vsakega srečanja z vami, še posebej, ko se boste nahajali na ozemlju nove murskosoboške škofije, ste povabljeni, da obiščete tudi škofa. Zavest, da smo ena Kristusova Cerkev, naj nas opogumlja in vabi, doma in v tujini, k sodelovanju pri skupnem poslanstvu sredi tega sveta, ki še kako potrebuje pokončne pričevalce Kristusa in poštene ljudi.

Naj vas povsod spremlja obilje božjega blagoslova!

Marjan Turnšek, imenovani murskosoboški škof

Stolnica sv. Nikolaja v Murski Soboti

ŠKOFIJA NOVO MESTO

Škof:
mons. Andrej Glavan,
dosedanji ljubljanski
pomožni škof

Stolna cerkev sv.
Nikolaja

župnij: 74
prebivalcev: 159.595
katoličanov: 137.424

oz. 86,1 % prebivalcev nove škofije. V novomeški škofiji živi 8,6 % vseh slovenskih vernikov (19,3 % vernikov dosedanje ljubljanske nadškofije)
duhovnikov: 80
redovnikov: 21
redovnic: 21
dekanije: 6 – Črnomelj, Kočevje, Leskovec, Novo mesto, Trebnje, Žužemberk
ozemlje: 11 % Slovenije (26 % dosedanega površine ljubljanske nadškofije)

Prizadevanja, da bi v Cerkvi na Slovenskem dobili nove škofije, so zelo stara in segajo daleč v zgodovino. Drugi vatikanski koncil je takšna razmišljanja samo še spodbudil in okrepil. Po demokratičnih spremembah v naši samostojni državi Sloveniji in številnih poskusih prenove verskega življenja, ki so svoj vrh doživeli v plenarnem zboru Cerkve na Slovenskem, so se pobude za nove škofije zelo pomnožile. Tudi sveti oče Janez Pavel II. je iz Rima poslal jasen signal v podporo novim škofijam. Leta 1998 je bila ustanovljena posebna komisija z nalogo, da pripravi predlog novih škofij. Razmere so dozorele in 7. aprila letos je papež Benedikt XVI. ustanovil tri nove škofije in imenoval škofo.

V Novem mestu bo slovesna razglasitev nove škofije in umestitev prvega škofa v soboto, 10. junija, popoldne ob 16. uri. S tem bo nova škofija Novo mesto zaživela. Vsi, tako duhovniki kot verniki s škofom na čelu, stojimo pred novimi izzivi in nalogami, ki imajo samo en cilj: zveličanje božjega ljudstva!

Dragi rojaki in rojakinje, posebej vsi tisti, ki izhajate iz škofije Novo mesto, prisrčno pozdravljeni. Vas ali pa vaše prednike je želja po boljšem kosu kruha ali

pa skrb, da bi si ohranili golo življenje, iztrgala iz domačih krajev in vas pognala po Evropi in drugih celinah. V škofiji Novo mesto, od koder je šlo v preteklosti v svet največ ljudi, na vas ne bomo pozabili. Čeprav daleč od rodnega doma, ste še vedno tudi del naše škofije. Ostanimo povezani v molitvi in v ljubezni do Boga in domovine ter med seboj. Ko se boste vračali domov, ne pozabite na kapitelj v Novem mestu. To je odslej tudi vaša škofija in vaš dom! Bog vas živi!

Andrej Glavan, novomeški škof

Stolnica sv. Nikolaja v Novem mestu

Cerkev - božja hiša in hiša ljudi

Beseda »cerkev« ne pomeni najprej kakšne zgradbe, temveč skupnost ljudi, ki je zbrana pred Bogom. Že dolgo pa je tudi ime za tiste cerkvene hiše, v katerih se zbira krščanska občina k obhajanju evharistije in k podeljevanju zakramentov in v katere prihajajo tudi posamezni molivci, da pred tabernakljem častijo Kristusa, pričujočega pod podobo kruha.

Tipi gradnje cerkva se bočijo v velikem loku od male vaške cerkvice do katedrale, od mogočne romanske cerkve do betonskih in jeklenih zgradb v našem stoletju. »So cerkve, ki so kot prepadi. In druge so kot žareče peči in zopet druge so tako umetniško napete, da bi morale zadoneti pod prstom,« pravi v drami Paula Claudela Oznanjenje neki cerkveni gradbeni mojster gotike.

Najstarejši bogočastni prostori krščanstva so bili po sili razmer skriti in tudi danes so zopet cerkve, ki se skromno umikajo v senco stolpnic, in kapele, ki so vgrajene v stanovanjske hiše. Večina cerkva pa je postavljena na vidna mesta sredi vasi in starih mestnih predelov ali na hribe in vzpetine in to ni samo očem v radost, temveč ima tudi čvrst teološki temelj: po krščanskem gledanju vera ni zgolj zasebna zadeva, marveč javen dogodek, za vse ljudi.

Cerkve so posvečeni, izvzeti in vsakdanji rabi odtegnjeni prostori. V 60 letih prejšnjega stoletja je bila pri gradnji cerkva težnja, da bi se temu načelu odpovedali in namesto posvečenih, samo za bogoslužje določenih sakralnih prostorov gradili tako imenovane večnamenske prostore. Iz stiske (taki večnamenski prostori so bili doslej zaradi materialne stiske samo v diaspori) naj bi tako postala krepkost. Toda s tem, da nismo hoteli več priznati razlike med »sakralnim« in »profanim«, smo prezrli dejstvo, ki je pred vsako religijo, namreč da človek noče živeti in se uresničevati samo v enem samem prostoru, ampak da potrebuje pragove; prehode iz ene vrste prostora v drugo vrsto. Tudi časovne pragove med delom in prostim časom,

praznovanjem in molitvijo. Božje zveličavno delovanje jemlje te človeške osnovne danosti resno. Danes se zopet gradijo cerkve, ki služijo samo bogoslužju. Čutiti je tudi dvomljivo težnjo, da bi vedno več cerkva v stranski, dodatni funkciji spremenili v koncertne dvorane. Kak duhovni koncert v cerkvi je z nekaj truda še mogoče spremeniti v pobožnost, če na primer duhovnik za uvod pove nekaj spodbudnih besed, če so na oltarju prižgane sveče in po možnosti odpade ploskanje. V cerkvi velja verz iz psalma: »Ne nam, Gospod, ne nam, ampak svojemu imenu daj čast.«

Kaj je cerkev po svojem bistvu, izredno lepo vidimo pri liturgiji posvetitve cerkve. Pri obredu očiščevanja navzoče vernike in stene cerkve pokrope z blagoslovljeno vodo. Škof pokaže stoje ljudstvu knjigo za berila in pravi: »Božja beseda naj napolni ta prostor.« Po maziljenju oltarja mazilijo stene cerkve na dvanajstih mestih s sv. krizmo. Cerkev je zgrajena na temelju apostolov. Oltar, zbrano občestvo in cerkvene stene potem v znamenje časti pokadijo: to je simbol za molitve, ki se bodo od tod dvigale k Bogu. Končno se prižgejo vse luči: »Kristusova luč naj zasveti v njegovi Cerkvi, in vsa ljudstva naj prispejo do polnosti resnice,« govori škof pri tem obredu.

Resnično verni kristjan razume svoje življenje kot romarsko pot k Bogu. Jezus govori o večnem življenju kot o prebivanju v »nebeških bivališčih«. Cerkve so duhovna počivališča na tej poti. Tu se človek ustavlja, da bi se z besedo in zakramentom okrepčal za nadaljnjo pot.

Cerkev v Križu na Krasu

Spoznajmo svojo vero

28. Katere značilnosti ima vera?

Vera je nezadolžen božji dar, ki je dosegljiv vsem, če zanj ponižno prosijo. Vera je nadnaravna krepost, ki je potrebna, da bi dosegli odrešenje. Akt vere je človeško dejanje, če je to pristanek njegovega razuma, ki s pomočjo od Boga spodbujene volje svobodno pritr-di vsem božjim resnicam. Poleg tega je vera zanesljiva, ker temelji na božji besedi; je tudi dejavna »v ljubezni« (Gal 5,6); vera neprestano raste iz poslušanja božje besede in molitve. Vera je že sedaj predokus nebeškega veselja.

Za pogovor: *Značilnosti in dobrine vere človek izkusi samo takrat, ko vero dejansko živi, ko uresničuje v svojem življenju božjo voljo.*

29. Zakaj ni med vero in znanostjo nobenega nasprotja?

Tudi če vera stoji nad razumom, ne more med vero in znanostjo nastati nasprotje, ker imata obe svoj izvor v Bogu. En sam je Bog, ki podarja človeku tako luč razuma kot tudi luč vere.

Za pogovor: *V šoli veliko zvemo o tem, kaj odkriva razum v naravi in pri tem premalo spoznamo dejstvo, da je vse Bog položil v materijo. Znanost odkriva čudovite reči in ljudje si začnemo domišljati, da smo s tem postali gospodarji vsega. Ni nasprotja med znanostjo in vero. Možno pa je napačno vrednotenje človekovih odkritij.*

»Verujem, da bi razumel, in razumevam, da bi lažje veroval« (sv. Avgustin).

30. Zakaj je vera osebno in obenem cerkveno dejanje?

Vera je osebno dejanje, ker je človekov svobodni odgovor Bogu, ki se razodeva. Obenem pa je tudi cerkveno dejanje, ki se izrazi v izpovedi: »Verujemo.« Cerkev je namreč, ki veruje. Vera Cerkve kaže po milosti Svetega Duha pot vere posameznemu verniku, ga oblikuje in hrani. Zato je Cerkev mati in učiteljica.

Za pogovor: *Kristus da, Cerkev ne, pravijo ljudje. Kaj meniš o tem? Bi znal odgovoriti človeku, ki pravi, da veruje v Boga, na Cerkev pa ne da nič?*

»Nihče ne more imeti Boga za Očeta, kdor nima Cerkve za mater« (sv. Ciprijan).

31. Zakaj so pomembne formule vere?

Formule vere so pomembne, ker z enotno govorico omogočajo izražanje resnic vere skupaj z drugimi, nas zedinijo v praznovanju in posredovanju vere.

Za pogovor: *Katere obrazce vere znaš na pamet: veroizpoved, deset zapovedi, šest resnic, sedem zakramentov, darove Svetega Duha, pet cerkvenih zapovedi. ... Vzemij svoj domači molitvenik in poišči te obrazce.*

32. V čem je vera Cerkve ena?

Čeprav Cerkev sestoji iz ljudi, ki se razlikujejo po jeziku, kulturi in običajih, priznava enoglasno edinost vere, ki jo je prejela od enega Gospoda in katero posreduje po apostolskem izročilu naprej. Priznava enega in edinega Boga - Očeta, Sina in Svetega Duha - in kaže na edino pot odrešenja. Zato verujemo z enim srcem in enodušno vse, kar je zajeto v izročilu ali zapisani božji besedi in je po Cerkvi predloženo kot od Boga razodeto.

Za pogovor: *Kaj meniš o kristjanih, ki vzamejo od verskih resnic in prakse to, kar jim ugaja in drugo opustijo? Kaj je treba storiti, če se z učenjem Cerkve težko strinjaš?*

Zaljubljen

Živjo, Petra! Končujem študij in včasih berem tvojo rubriko ... Všeč mi je punca, ampak nekako ne morem prav dobro ugotoviti, kaj bi rada. Zato me zmeraj bolj moti, da si moram priznati, da sem zaljubljen. Čemu to koristi, ko pa človek potem tako težko opravlja vse druge obveznosti. Vse, kar delam, je, da čakam na odzive z njene strani; če se mi nasmehne, sem v nebesih, če ne reagira, sem na tleh, zjasni pa se ne. Če jo povabim ven, sprejme, vendar nikoli ne da pobude. Ali je zaljubljenost sploh dobra stvar?

Marko

Dragi Marko! Biti zaljubljen - priznam: težko razumem, da kdo sploh pomisli, da je to slabo. Morda je nadležno, ko bi to rad prikrikl pred drugimi ali pred dekletom samim, ampak ... Zaljubljenost je pač lepa, ker je nepredvidljiva, ker daje človeku zanos, ker nam daje slutiti nekatere skrivnosti o človeku in ker je eden izmed kazalcev, da smo ustvarjeni za drugega, da ljubimo in da smo ljubljeni. Nadležna postane, ko tako ali drugače čutimo potrebo, da bi obvladali svoja čustva, ker morda v resnici gradimo že z drugim odnos, ki ga ne želimo porušiti. Toda to ne velja zate.

Če ti je neko dekle všeč, res ne vidim razloga, zakaj tega ne moreš sprejeti. Vzemi si pač čas, da jo spoznaš in vidiš, ali bo s tvoje strani ta naklonjenost do nje rasla, ali ti bo zanimiva, tudi zato, ker boš odkril, da se imata skupaj kaj pogovarjati, načrtovati. Saj se ti ni treba zaleteti prehitro, vsak daljši pogovor z njo, v katerem boš lahko videl, kdo sploh je, kako živi, kaj si v življenju želi, bo pomagal razjasniti tebi samemu, kaj te na njej privlači. Če ne zavrača tvojih povabil, je to že dober znak odprtosti z njene strani. Ne vem, zakaj sama ne da pobude, in tudi ti se to sprašuješ. Morda meni, da mora prvi korak vedno narediti fant. Vedno se pač še najdejo dekleta, ki tako razmišljajo. Razumem pa, da bi ti kakšno očitnejše znamenje z njene strani dalo več poguma. Toda kljub temu ji lahko daš prvi vedeti, kaj čutiš do nje oziroma ji poveš, da bi rad, da se bolj spoznata. Potem ti bo že odgovorila in pojasnila svoje stališče, tako ali drugače. Saj se ti ne more zgoditi kaj hujšega, kot da ti reče ne. Ampak srčno upam, da bo izid zate veselejši. Držim pesti.

Petra

Brinjeva gora

Podružnična cerkev Matere Božje.

Informacije: Župnijski urad Zreče, Šolska 1, 3214 Zreče, tel. 03-5760 094. Dostop: z avtom iz Zreč (križišče pri župnijski cerkvi), peš. Glavna romarska shoda: binkošti, binkoštni ponedeljek.

Najbrž ni Slovenca, ki ne bi slišal za Višarje, saj jih omenja celo Prešeren v svoji pesmi. Na Slovenskem pa nimamo celotno Prešeren v svoji pesmi. Na Slovenskem pa nimamo celotno Prešeren v svoji pesmi. Na Slovenskem pa nimamo celotno Prešeren v svoji pesmi.

Domačini pravijo, če trikrat poromaš sem, je toliko, kot če bi enkrat šel na Višarje. Tej gori tudi rečejo »male Višarje«. Seveda ne le zaradi težke dostopnosti, ampak predvsem zaradi sorodne legende o nastanku božje poti. Izročilo namreč pravi, da so pastirji na tem kraju našli Marijin kip v brinju. Ko so se ljudje pogovarjali, kakšno svetišče naj zgradijo, se je vnel prepir. Eni so bili za cerkev, drugi so menili, da je dovolj kapela, tretji, da bi kip postavili kar v bližnjo cerkev sv. Neže. Nastala je prava zmešnjava. Nenadoma se med prepirljivci pojavi skrivnosten mož z grabljami v rokah. Ta jim pravi: Nikar se ne prepirajte. Zidajte raje cerkev Mariji v čast, da bo pomočnica vam in vsem, ki se bodo zatekali pod njeno varstvo. V potrditev teh svojih besed je mož stopil k skali, udaril z ročajem grabelj po njej in ta se je vanjo globoko zasadil.

Ko se danes po ozki poti povzpemo mimo cerkve sv. Neže in treh mogočnih kapel do vrha Brinjeve gore, občudujemo prikupno obnovljeno cerkev. Kot pravijo podatki, je bila zgrajena leta 1769 na kraju, kjer naj bi pred tem stala kapela. Zaradi številnih romarjev pa so jo morali leta 1830 še enkrat povečati. Njena notranjost je sicer preprosta v opremljenosti, a zelo domača zaradi fresk, ki jih je napravil škofjeloški slikar Matija Bradaška leta 1911. Na Višarje nas zopet spomni Marijin kip v glavnem oltarju. Našo pozornost in radovednost pri oltarju zbudijo majhni kipci domače živine in človeških udov. Kadar gredo romarji okrog oltarja s prošnjo za zdravje ali pomoč, jemljejo te kipce s seboj ter jih polagajo na koncu na Marijin oltar. Ko kipec vzamejo, prispevajo svoj dar za cerkev. Tako darovanje je bilo ponekod pri nas v navadi ob sv. Štefanu, Martinu in drugih priprošnjikih. Danes je vse bolj redko.

Brinjeva gora ima starejšo zgodovino kakor cerkev, ki na njej stoji. Ze v železni dobi in v času Rimljanov je bila tukaj velika utrjena naselbina, ki se je raztezala vse do sedanje cerkve sv. Neže. Nedaleč od tod je vodila starodavna pot, po kateri sta šla v Rim sveta brata Ciril in Metod. Prav blizu je tudi žička kartuzija. Tamkajšnji menihi so imeli v Zrečah svoja posestva. Verjetno so tudi oni zaslužni za božjepotno cerkev na Brinjevi gori, saj so bili vneti Marijini častilci.

Največji romarski shod na teh štajerskih Višarjah je na binkoštno nedeljo in ponedeljek. Posebno doživeto pa je na tretjo nedeljo v juliju, ko se pridejo zahvalit Mariji za varstvo interniranci iz Dachaua, Ravensbrucka, Auschwitza in pregnanci iz časa okupacije. Med znanimi romarji, ki so radi prihajali sem, pa omenimo do nedavnega pozabljenega Jurija Vodovnika, ki tudi nas vabi sem takole: Na Brinjevi gori zvon zvoni, hite k Mariji romarji, le pojte romarji lepo, častite Mater kronano!

Blagoslov tega romarskega kraja in bogate darove slovenske krščanske vernosti uživajo v novejšem času novi obiskovalci s Štajerske in iz mnogih drugih krajev Slovenije, ki se zbirajo v domu duhovnih vaj »Nazaret«. Tu odkrivajo in se poglobljajo v bogate zaklade vere, ki je od nekdaj krepila romarje pri Materi Božji na Brinjevi gori.

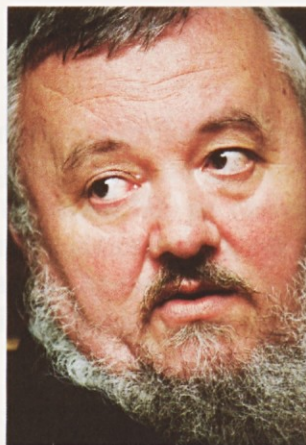
Konec demokracije

Kdor bo čez nekaj desetletij študiral trenutne politične razmere na Slovenskem na podlagi časopisja, bo prišel do osupljive podobe naših sodobnih političnih razmer. Če bo imel malo občutka za dramatičnost, bo ugotovil, da je naša država po petnajstih letih samostojnosti na robu totalitarizma, diktature in popolne nesvobode tiska.

Podobnih namigov, bolj ali manj odkritih, kar mrgoli in posamezni novinarji na čelu z vodstvom njihovega društva kar tekmujejo, kdo bo bolj črno opisal razmere. Ne samo to. V tujino posameznikom sporočajo, čeprav nihče od njih ne zna slovensko in ne bere naših časopisov, da so novinarji v svojem poklicu skrajno ogroženi na vseh področjih. Ko smo nedavno videli višine njihovih plač, smo se lahko prepričali, da o čem takem v znanosti lahko samo sanjamo. Pa nam raziskovalcem nalagajo dolžnost, naj pomagamo vzpodbuditi nov cikel napredka, ki bo uvrstil našo državo v vrh tehnološko razvitih evropskih držav. Sem zadnji na svetu, ki bi komu zavidal plačo, toda temeljni pogoj za resen razgovor je odkritost in poštenost, neprikrivanje osnovnih dejstev.

Že same trditve o totalitarnosti in nedemokratičnosti trenutnih političnih razmer najbolj zanikajo tovrstne tožbe, saj jih ob resničnosti očitkov pač ne bi mogli objaviti. Temeljni vzrok za tovrstna razglabljanja so nekatere kadrovske zamenjave v vrhovih uredništev, ki so jih sprožili lastniki iz njim upravičenih vzrokov. Kolikor je podpisanemu znano, še nihče od novinarjev ni izgubil službe. Še več. Njihov predsednik si mirno privoščil pisanje najostudnejših laži. Očitno je očitanje takih dejanj kratenje svobode, zanikanje demokracije.

Ko človek pregleduje tovrstne članke, ostrmi. Med krivci za nastale razmere ne najde samo trenutne vlade, ampak vse bolj pogosto Cerkev. Ko je bil pred meseci nadškof Rode poklican na novo službeno mesto v Rim, smo lahko brali zmagoslavne zapise, kako ga je Vatikan umaknil in kako je njegova kariera končana. Sedaj, ko je postal kardinal, in to ne katerikoli, se enostavno pozabili na svoje nekdane trditve, čeprav se črnilo ni še niti do-

bro posušilo. Pri tem opažamo, da je v ozadju goli protikatolicizem. In to ne politični, ampak katolicizem kot tak. Tako lahko beremo zopet o grozljivih posledicah protireformacije, »ko so iz dežele bežali mnogi drugi, katerih imen nihče več ne ve, koliko jih je bilo pobitih, potolčenih, pohabljenih

in ponižanih - in kar je ostalo, je bila smrdljiva drhal.«

Da je bila protireformacija vse prej kot kulturna, gotovo drži. Ta je bila posledica sporazuma med oblastniki. Slovenskih vernikov ni nihče ničesar spraševal in tega niso krivi. Enako so delali protestanti s katoličani, kjer so dobili oblast. Avtor, ki tako zaničljivo piše o katoličanih, čeprav je očitno tudi on njihov potomec, svoje prednike lahko imenuje smrdljiva drhal. Kdo mu daje pravico, da tako piše o mojih, prepuščam njegovi multikulturni vesti, kulturi in morali! Vsekakor so take objave tudi izjemen primer kulture dosedanjega urednika Sobotne priloge Dela, kateremu v obrambo je to napisano.

Slovenska politična kultura se razgalja, bolj kot nosilci tega početja vidijo. Velikemu delu državljanov enostavno jemljejo osnovne človekove pravice in človeško dostojanstvo. Volitve ignorirajo. Očitno gre za ljudi, ki so imeli že velike težave ob slovenski osamosvojitvi in nastanku demokracije. »Slovensko demokratično sintezo morda lahko opišemo kot rimskokatoliški neoliberalizem, ki ga snujejo in izvajajo kadri, ki so se politično in duhovno formirali v samoupravnem stalinizmu.«

Ker sta bila utemeljitelja sodobnega neoliberalizma, mišljen je ekonomski, protestanta, katoličani pač nimamo lastne ekonomije, gornjih modrosti ne razumem. V samoupravnem stalinizmu smo skupaj rasli. Nikoli nisem bil v privilegirani skupini, ki dejansko v svobodni, neodvisni in demokratični Sloveniji ne zmore živeti v pluralni, demokratični, predvsem pa strpni družbi. Preveč jo je okužil samoupravni stalinizem.

Stara praksa marksistov-leninistov, da svoje napake očitajo drugim, se nadaljuje.

Stane Granda

Zakon o odnosih Republike Slovenije s Slovenci zunaj njih mej

Po skoraj petnajstletnem prizadevanju smo končno dobili zakon, ki naj bi vsaj nekoliko opredelil mesto in vlogo vas, dragi rojaki po vsem svetu. Kaže, da je šele sedanja vlada zmogla toliko moči oziroma da so poslanci končno uvideli, da morajo ta »črni madež« spraviti z dnevnega reda. Zakaj črni madež. Zato ker je človek imel vsa ta leta občutek, da so izseljenstvo, zdomstvo in zamejstvo neko nujno zlo, o katerem ni dobro preveč govoriti. Drugače si ne moremo predstavljati dejstva, da smo toliko let čakali na zakon, ki naj bi vsaj nekoliko opredelil pravice in dolžnosti v odnosih med državo Slovenijo in njenimi rojaki po svetu. Ali je to zakon, ki ste ga čakali, ali je s tem država ustvarila pogoje za nek normalen dialog z vami, vse to bomo še videli, ko ga bomo počasi spravljali v življenje. Zagotovo pa je eno. Predolgo smo ga čakali, pa najsibodi kakršen koli in zagotovo to ni obliž za vse tiste rane, ki jih je Republika Slovenija v teh petnajstih letih prizadejala vsem rojakom, ki so v tem času, navkljub vsem negativnim izkušnjam, svoje ime in čas zastavili zanjo. Da ne govorimo o starih ranah, ki segajo tja v čas komunističnega enoumja. Dejstvo je, da smo ga dobili in zato vam ga ponujamo v branje v zelo okrnjeni obliki. Izbrali smo področja in člene, ki se nam zdijo bolj pomembni za vaše življenje v izseljenstvu. Za pravilno razumevanje pa je seveda treba brati celotno besedilo, ki Vam bo na razpolago tudi v vaših župnijskih središčih.

Ljubo Bekš

I. UVODNE DOLOČBE

1. člen

(1) Ta zakon ureja odnose Republike Slovenije s Slovenci, ki živijo zunaj njenih meja in določa pristojnosti, ki jih imajo na tem področju organi Republike Slovenije.

(2) Zakon ureja tudi status Slovencev brez slovenskega državljanstva in repatriacijo.

3. člen

Zakon se nanaša na Slovence v zamejstvu in po svetu:
– z državljanstvom Republike Slovenije;

– s statusom Slovencev brez državljanstva Republike Slovenije;
– brez državljanstva Republike Slovenije in brez statusa.

II. TEMELJNA NAČELA

5. člen

(1) Slovenci v zamejstvu in po svetu so enakovredni deli enotnega slovenskega naroda.

(2) Republika Slovenija je matična domovina vseh Slovencev zunaj njenih meja in tudi država zaščitnica avtohtonih slovenskih narodnih skupnosti v sosednjih državah.

6. člen

(1) Območja sosednjih držav, kjer prebiva avtohtona slovenska narodna skupnost, in Republika Slovenija tvorijo skupni slovenski kulturni prostor.

(2) Prizadevanje za ohranitev in okrepitev slovenstva v skupnem slovenskem kulturnem prostoru sodi med poglobitve naloge Republike Slovenije.

7. člen

Skrb za Slovence v zamejstvu in po svetu je neločljiva in bistvena del zunanje politike Republike Slovenije.

9. člen

Republika Slovenija skrbi za ohranjanje in razvoj slovenskega jezika in kulture, za ohranitev kulturne dediščine in narodne identitete med Slovenci v zamejstvu in po svetu.

III. NOSILCI

13. člen

Poglavitna nosilca sodelovanja med Republiko Slovenijo ter Slovenci v zamejstvu in po svetu sta:

- Urad Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu in
- Komisija Državnega zbora Republike Slovenije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu.

Del omizja je zapel in nazdravil v Frankfurtu

Vesele kuharice iz Merlebacha po dobro opravljenem delu.

14. člen

(1) Urad Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu (v nadaljnjem besedilu: urad) je centralni organ državne uprave za področje odnosov med Republiko Slovenijo in avtohtono slovensko narodno skupnostjo v sosednjih državah ter med Republiko Slovenijo in Slovenci po svetu. Vodi ga minister brez listnice.

16. člen

(1) Komisija Državnega zbora Republike Slovenije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu (v nadaljnjem besedilu: komisija) je delovno telo Državnega zbora Republike Slovenije.

19. člen

V okviru svojih pristojnosti in možnosti vzpostavljajo stike in razvijajo sodelovanje z organizacijami Slovencev zunaj Republike Slovenije tudi ostali državni organi Republike Slovenije, organi lokalnih skupnosti, javni zavodi, verske skupnosti in organizacije civilne družbe.

20. člen

(1) Svet za Slovence v zamejstvu je stalno posvetovalno telo Vlade Republike Slovenije. Sestavljajo ga predstavniki državnih organov, institucij, političnih organizacij in organizacij civilne družbe iz Republike Slovenije in zamejstva.

(5) Člane Sveta za Slovence po svetu, predstavnike Slovencev po svetu, predlagajo predsedniku Vlade Republike Slovenije v imenovanje organizacije Slovencev po svetu.

(6) Predsednik Vlade Republike Slovenije imenuje v Svet za Slovence po svetu:

- štiri predstavnike Slovencev, živečih v evropskih državah, pri čemer sta dva predstavnika slovenskih izseljencev, živečih v državah nekdanje Jugoslavije;

- tri predstavnike Slovencev, živečih v Južni Ameriki, pri čemer sta dva predstavnika Slovencev, živečih v Argentini;

- tri predstavnike Slovencev, živečih v Severni Ameriki, pri čemer sta dva predstavnika Slovencev, živečih v Združenih državah Amerike, drugi pa predstavnik Slovencev, živečih v Kanadi;

- dva predstavnika Slovencev, živečih v Avstraliji;

- in enega predstavnika Slovencev, živečih v ostalih državah drugih celin.

IV. OSNOVNA PODROČJA SODELOVANJA REPUBLIKE SLOVENIJE S SLOVENCMI ZUNAJ NJENIH MEJA

A. SODELOVANJE NA PODROČJU KULTURE

24. člen

(1) Urad v okviru svojih rednih programov skrbi tudi za kulturno sodelovanje s Slovenci zunaj Republike Slovenije, ohranjanje skupne kulturne dediščine ter za medsebojno izmenjavo dosežkov s tega področja.

26. člen

Arhiv Republike Slovenije vodi zbirno evidenco arhivskega gradiva v zamejstvu in po svetu, ki se nanaša na Slovenijo in Slovence.

28. člen

(1) Republika Slovenija vzpodbuja nastajanje javnih ali zasebnih centrov (arhivskih, informacijskih, kulturnih, ekonomskih) v tistih državah, kjer živi večje število Slovencev.

(2) V skladu z zakonodajo posamezne države slovenski center zbira in hrani izvirno zasebno arhivsko gradivo, ki je v tej državi nastalo in se nanaša na Slovenijo in Slovence.

30. člen

(1) Javni zavod Radiotelevizija Slovenija je dolžan v okviru svojih, s področno zakonodajo opredeljenih nalog, skrbeti za ustrezno obveščanje Slovencev v zamejstvu in obveščanje javnosti v Republiki Sloveniji o problematiki Slovencev v zamejstvu in po svetu.

(2) Vsem zainteresiranim Slovincem zunaj Republike Slovenije, ki živijo na območju dosega satelitskega oddajanja oziroma sprejemanja signalov Radiotelevizije Slovenije, je ta dolžna omogočiti sprejemanje svojih programov brez vsakršnih odškodnin, naročnin ali drugih oblik plačevanja.

31. člen

(1) Republika Slovenija podpira obveščanje na področju tiskanih medijev tako, da tiskanim medijem nacionalnega pomena za obveščanje Slovencev v zamej-

stvu in po svetu namenja ustrezno finančno podporo, ki omogoča njihovo izhajanje.

B. OHRANJANJE SLOVENSKEGA JEZIKA IN IZOBRAŽEVANJE

32. člen

(1) Republika Slovenija zagotavlja Slovencev v zamejstvu in po svetu pogoje za ohranjanje in učenje slovenskega jezika. V ta namen:

1. organizira v evropskih državah, kjer živijo slovenski izseljenci in zdomci, dopolnilni pouk slovenskega jezika in kulture za otroke, mladostnike in odrasle ter omogoča štipendije za njihovo udeležbo na tistih šolah slovenskega jezika v Sloveniji, ki so namenjene poučevanju slovenskega jezika za Slovence zunaj Republike Slovenije;

2. zagotavlja finančna sredstva za plačevanje najemnin za učne prostore v krajih, kjer izvajanje slovenskega dopolnilnega pouka ni mogoče v javnih izobraževalnih ustanovah.

VI. STATUS SLOVENCA BREZ DRŽAVLJANSTVA

RS

58. člen

Republika Slovenija je matična domovina vseh Slovencev, zato tudi Slovencev brez slovenskega državljanstva na svojem ozemlju priznava poseben status, ki imetnikom zagotavlja posebne pravice in ugodnosti.

59. člen

Status Slovenca brez državljanstva Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: status Slovenca brez slovenskega državljanstva) lahko pridobi tisti posameznik:

- ki je slovenskega rodu (slovenskega porekla);
- ki je aktiven v organizacijah Slovencev zunaj Republike ali je aktivno povezan z Republiko Slovenijo;

Po maši velikonočne nedelje v Frankfurtu smo skupaj zaužili žegen.

– ki ne pripada društvom, političnim strankam in drugim organizacijam, ki nasprotujejo mednarodno-pravnim, ustavnim in zakonitim pravicam Slovencev v zamejstvu oziroma aktivno delujejo zoper ustavno ureditev Republike Slovenije in

– kateremu državljanstvo Republike Slovenije ni bilo odvzeto po določbah zakona, ki ureja državljanstvo Republike Slovenije.

VII. REPATRIACIJA

71. člen

(1) Repatriacija v pomenu tega zakona je tisto priseljevanje Slovencev v domovino, ki ga organizira in financira Republika Slovenija.

72. člen

(1) Po postopku repatriacije se v Republiko Slovenijo lahko priselijo Slovenci iz držav, za katere se ugotovi, da se nahajajo v hudi gospodarski in politični krizi in kjer so Slovenci izpostavljeni različnim pritiskom ter Slovenci, ki lahko doprinesejo k razvoju ter uveljavitvi Republike Slovenije.

A. POGOJI

78. člen

(1) O upravičenosti posameznih oseb do repatriacije odloča urad na podlagi mnenj in predlogov slovenskih diplomatsko-konzularnih predstavništev, slovenskih izseljenskih organizacij v Sloveniji in po svetu, slovenskih rimokatoliških misij in misij drugih verskih skupnosti.

85. člen

(1) Republika Slovenija dodeli starejšim repatriiranim osebam, ki so pomembnejše prispevale k ohranitvi in razvoju slovenstva in slovenske kulture v tujini, posebne trajne priznavalnine.

(2) Posebne trajne priznavalnine dodeli Republika Slovenija tudi učiteljem in učiteljicam slovenskega dopolnilnega pouka, ki za poučevanje niso prejemale plačila.

86. člen

(1) Posameznikom, ki so s svojim delovanjem v tujini pridobili kvalifikacije vrhunškega strokovnjaka, pred zaposlitvijo v Republiki Sloveniji ni potrebno opravljati strokovnih ali drugih izpitov.

(2) Določba prejšnjega odstavka tega člena ne velja za strokovne in druge izpite, s katerimi se preverjajo specifična znanja, ki terjajo natančno poznavanje stanja v Republiki Sloveniji (npr. pravniški državni izpit, itd.).

Slovenci živimo enako dobro kot pred dvema letoma, podpora Evropski zvezi pa se je zadnjih treh letih nekoliko zmanjšala, sta temeljni ugotovitvi javnomnenjske raziskave, ki jo je po naročilu vlade ob drugi obletnici vstopa Slovenije v Evropsko zvezo pripravila družba za raziskovanje in načrtovanje Aragon. Najpomembnejša posledica, ki jo Slovenci čutimo zaradi vstopa v EZ, pa je po podatkih Aragona "to, da lahko rečemo, da smo iz EZ". Danes je življenje v Sloveniji na enaki ravni kot pred zadnjo širitvijo EZ, meni 54,3 odstotka anketirancev, 28,3 odstotka pa jih je prepričanih, da se je življenje v zadnjih dveh letih poslabšalo. Da živijo bolje kot pred dvema letoma, misli 12,9 odstotka vprašanih.

*

V Sloveniji število otrok na posamezno žensko pada že od leta 1953, ko je bilo živorojenih otrok 35.000, zadnja leta pa jih je le še 17.000. Slovensko prebivalstvo se od leta 1980 ne obnavlja več, naravni prirastek je padel že na 1,26 odstotka. Sloveniji tako od leta 1980 do sedaj zaradi manjšega števila rojstev od potrebnega (rodnost vsaj 2,1 otroka na žensko) "manjka" za obnavljanje prebivalstva kar 260.000 otrok.

*

Državljeni držav članic Evropske zveze so pred vstopom Slovenije v EZ v petih letih pri nas kupili vsega 64 nepremičnin, samo v zadnjih dveh letih (od

1. maja 2004 do 28. februarja 2006) pa kar 1167 (od tega so jih 399 kupili Britanci, 265 Italijani, 178 Avstrijci ...).

*

Finančni minister Andrej Bajuk in njegov nemški kolega Peer Steinbrück sta podpisala sporazum o izogibanju dvojnemu obdavčevanju. Sporazum zadeva podjetja in posameznike, ki poslujejo ali delajo v drugi državi, odpravi bo dvojno obdavčevanje dohodkov in premoženja, hkrati pa bo z odpravo davčnih ovir pospešil gospodarske odnose med državama, predvsem prosto gibanje kapitala in delovne sile.

*

Slovenija je bila v prvih dveh letih članstva neto prejemnica sredstev iz evropskega proračuna, tako pa naj bi ostalo še do izteka prihodnje finančne perspektive leta 2013. Bo pa Slovenija v prihodnjem sedemletnem obdobju iz bruseljske blagajne prejela občutno več sredstev kot v prvih dveh letih članstva, po napovedih okoli 4,5 milijarde evrov, medtem ko bo vanjo vplačala 2,5 milijarde evrov. V obdobju po vstopu v EZ se je Slovenija soočala s težavami pri črpanju evropskega denarja in razmere so se izboljšale šele v drugi polovici leta 2005. Priprave na učinkovito črpanje sredstev bodo zato pomembna naloga vlade v prihodnjih mesecih in letih.

Blagoslov velikonočnih jedil med rojaki v Eschweilerju

Matična banka Kaerntner Sparkasse se je odločila, da svojo podružnico v Sloveniji preoblikuje v samostojno banko. Skladno s tem ji je svet Banke Slovenije včeraj izdal dovoljenje za opravljanje bančnih in drugih finančnih storitev.

Banka Sparkasse, ki je še v ustanavljanju, naj bi začela delovati še letos, do takrat pa bo še naprej delovala kot podružnica Kaerntner Sparkasse v Sloveniji.

Z brniškega letališča je z majem začel leteti največji nizkocenovni letalski prevoznik v srednji in vzhodni Evropi Wizz Air. Z njim je mogoče trikrat na teden leteti na londonsko letališče Luton in bruseljsko letališče Charleroi.

Na Zavodu za zaposlovanje je bilo konec aprila prijavljenih 90 tisoč brezposelnih oseb, kar je za 1,8 odstotka manj kot marca in za enak odstotek manj kot aprila.

»ROMANJE TREH SLOVENIJ« NA SVETE VIŠARJE

6. avgust 2006

Dragi rojaki!

Prisrčno ste vabljeni, da na prvo nedeljo v avgustu poromate na Svete Višarje.

Tudi letos bomo pešpot začeli ob 8. uri zjutraj ob vznožju gore, nad Žabnicami, od koder se bomo ob premišljevanju križevaga pota skupaj povzpeli k višarski Gospe, Kraljici Evrope.

Ob 10.30 bomo kot vsako leto prisluhnili predavanju.

Slovesno sveto mašo bo ob 12. uri daroval dr. Marjan Turnšek, novoimenovani škof za Mursko Soboto.

Znotraj kratkega kulturnega programa ob 13. uri nas bo nagovoril g. Anton Kokalj, poslanec v Državnem zboru RS. Sledilo bo družabno srečanje.

Lepo vabljeni rojaki iz zamejstva, zdomstva in domovine!

*Rafaelova družba in Zveza evropskih
izseljenskih duhovnikov*

Velikonočni zajtrk v Našem domu v Genku

la lani. Delež žensk med brezposelnimi je znašal približno 54 odstotkov, iskalcev prve zaposlitve je bilo 22 odstotkov, dolgotrajno brezposelnih pa 47 odstotkov. Na novo se je aprila na zavodu prijavilo nekaj več kot 6 tisoč 500 oseb.

Poslanska skupina NSi je predstavila predlog sprememb ustave, da bi imeli Slovenci iz zamejstva in izseljenstva v državnem zboru vsak po dva poslanca, torej skupno štiri.

S koncem aprila so slovenske veterinarske oblasti, približno tri mesece po odkritju prvega primera ptičje gripe, ukinile še zadnje trikilometrsko okuženo območje s pripadajočimi ukrepi okrog žarišča ptičje gripe v Sloveniji. Gre za pas na območju Maribora, kjer so 5. maja ukinili še desetkilometrski ogroženi pas.

V skladu z volilno zakonodajo mora prvi krog jesenskih lokalnih volitev potekati med 9. septembrom in 5. novembrom. Predsednik državnega zbora France Cukjati, ki je pristojen za razpis lokalnih volitev, mora to storiti najkasneje do 7. septembra. Tako bomo jeseni volili župane in občinske svete v 210 občinah.

Pripadnice in pripadniki Slovenske vojske, njihovi družinski člani ter vojaški duhovniki so letos poromali v Rim. Romanje je pripravil vojaški vikariat ob 15. obletnici samostojne države in vojske.

A N G L I J A

LONDON

Veliki teden in veliko noč, praznik Gospodovega in našega vstajenja, smo tudi v naši skupnosti v Angliji obhajali lepo in kolikor se je pač dalo slovesno.

Zlasti lepo število londonskih slovenskih rojakov se je udeležilo blagoslova velikonočnih jedil na veliko soboto popoldan v kapeli »Našega doma«. Veliko in zelo prijetno presenečenje sta nam vsem pripravila profesor David Bennett in gospa Simona, ki sta k velikonočnemu blagoslovu pripeljala najstarejšo (94-letno) slovensko Londončanko in sploh najstarejšo Slovenko v Angliji, gospo Bernardo Rihar Sekolčevo. Vsi smo bili njene navzočnosti zelo veseli.

Blagoslov velikonočnih jedil v kapeli »Našega doma« je vedno lep in slovesen. Začne se s pomenljivim uvodom v bogoslužje tega res tako zelo slovenskega blagoslova (tukaj imajo nekaj podobnega samo še Ukrajinci vzhodnega obreda). Za uvodom sledi branje in poslušanje božje besede iz Svetega pisma stare ali nove zaveze ter evangelij. Po evangeliju je ponavadi župnikov nagovor (homilija) navzočim in prošnjam za vse potrebe sledi blagoslov vsake posamezne glavne velikonočne jedi, na koncu še blagoslov vseh skupaj. Pri blagoslovu se poleg blagoslovljene vode vedno uporablja še kadilo, kar povzdigne slovesnost dogodka.

Po skupnem blagoslovu v kapeli Doma so vsi navzoči povabljeni v zgornje prostore, kjer skupno zaužijemo velikonočni blagoslov: pirhe in šunko s hrenom, sveži hlebec kruha, potico in druge velikonočne dobrote.

Na velikonočno ali veliko nedeljo pa je bila slovenska velikonočna maša v kapeli poljskega kluba v Rochdaleu za rojake iz Severne Anglije. Tudi tokrat so še preživeli člani nekdanjega slovenskega cerkvenega pevskega zbora lepo peli naše vstajenjske pesmi med velikonočnim bogoslužjem, ki sta ga opravljala (darovala) kar dva slovenska duhovnika: župnik za Slovence, Stane Cikaneč, in župnik iz Leedsa, mladi slovenski duhovnik Peter Kravos. Po maši je sledil blagoslov velikonočnih jedil in pogostitev z njimi, saj ni manjkalo pisanih pirhov, šunke, kruha in potice.

Konec meseca aprila smo se v Našem domu razveselili obiska številnih rojakov iz Slovenije, ki so bivali v »Našem domu« skozi prvomajske praznike.

Mathew Atherton – komaj 25-letni vnuk naših rojakov, zavednih

25-letni Mathew Atherton - vnuk Grkmanovih iz Komende

Slovencev iz Haslingdena nad Manchestrom, Jožeta in pok. Marije – Grkmanovih iz Komende, bo v kratkem promoviral za letalskega kapitana. Že sedaj vozi letala kot pomočnik kapitana pri letalski družbi EasyJet z londonskega letališča Gatwick na različne relacije po Evropi. Upamo, da bo kmalu pilotiral tudi na relaciji London - Ljubljana (Brnik pa je čisto blizu Komende, kjer živijo njegovi sorodniki).

Želimo mu vsako vožnjo varno in srečno!

Gospa Marija Jančar je odšla v večnost

15. marca letos je v 84. letu starosti odšla v večnost naša dobra gospa in zavedna Slovenka ter katoličanka Micka – Marija Jančar iz Bristola. Od nje smo se poslovili v sredo, 22. marca, s sv. mašo in jo pospremili na bristolsko pokopališče Frenchay (nedaleč od doma Jančarjevih), kjer bo odslej počivala in čakala vstajenja skupaj s svojim ljubljanim možem, dr. Jožetom Jančarjem, ki je odšel v večnost pred točno šestimi leti.

Gospa Micka – Marija Jančar je bila rojena 6. maja 1922 v dobri krščanski kmečki družini Hribarjevih v Ponovi vasi v župniji Šentjurij pri Grosupljem. Za njo so prišli na svet še trije bratje in dve sestri. Čeprav je bila Marija najstarejša, je preživela vse svoje brate in sestre. Micko (Marijo) so po končani osnovni šoli vpisali na gimnazijo v Kočevju. V času šolanja je živila v bližnjem samostanu. Na to brezskrbno mladost jo vežejo prelepi spomini, ki jih je vedno rada omenjala. Kot mlado dekle se je Marija srečala z bodočim možem Jožetom, ki mu je sledila na medicinsko fakulteto v Ljubljano. Vojna

*Pokojna Marija Jančar,
1922–2006*

vihra je začasno prekinila njen študij.

Na hitro se je s svojim zaročencem in še nekaterimi drugimi katoliškimi intelektualci umaknila v Avstrijo, kjer so preživeli težka leta po koncu vojne. V tem času begunstva v Avstriji sta se z Jožetom poročila in leta 1947 odšla v Anglijo. V Bristolu se je zaposlila v bolnišnici, kjer je delal tudi njen mož, ki je obenem že pripravljaval svoj podiplomski študij. Rodila se jima je prva hčerka Sonja. S pomočjo tamkajšnjega krajevnega župnika je Jože dobil možnost nadaljevanja študija medicine v Dublinu, kar je botrovalo njuni preselitvi na Irsko. Tam sta povila tudi drugega otroka Jožka. Po končanem študiju sta se vrnila v Bristol v svoj prijeten dom, imenovan »Emona«. Z velikim veseljem sta tukaj sprejela še tretjega otroka Martina. Marija je skrbno in vestno skrbela za dom in družino. Rada je na svojem domu v Bristolu sprejemala svoje slovenske rojake, razkropljene po Angliji in Walesu in jim vedno postregla z odlično domačo hrano v urejeni, s polno cvetja obdani hiši – Jančarjevi rezidenci.

Svoj 80-letni jubilej je Marija še lepo praznovala 6. maja 2002 v krogu svojih najdražjih sorodnikov in prijateljev. Skupaj so se vsi domači in prijatelji zbrali še na Brezjah. Najprej so se dobremu Bogu in Božji Materi Mariji zahvalili za vsa minula leta s sv. mašo, po maši pa s slavnostnim kosilom. Vsi zbrani so ji zaželeli še mnogo zdravih let v krogu svoje družine, kjer se je Marija vedno najbolje počutila.

Pred točno šestimi leti (14. marca 2000) jo je z odhodom v večnost zapustil njen dragi mož in oče njenih sinov in hčere, dr. profesor Jože Jančar, ki ga je vsa ta leta zelo pogrešala. Naj bosta sedaj združena pri Bogu in nebesih!

Slava Brecelj Jančar

Še razmeroma mlad, v 63-tem letu starosti, je 17. marca, prav na god sv. Patrika, zavetnika Irske, nenadoma in nepričakovano odšel v večnost naš dobri **John Castles**, sicer po rodu Irec, a velik prijatelj Slovencev.

Pokojni John se je rodil na Irskem 9. junija 1943. Še kot otrok je prišel s starši v Anglijo. V Londonu je spoznal slovensko dekle, Veroniko Pavlič, ko je bivala pri svojem očetu

*Pokojni John Castles,
1943–2006*

Jožetu, doma iz Ratja pri Hinjah. Leta 1969 sta se John in Veronika poročila in si v Londonu ustanovila svoj dom. V zakonu so se jima rodili štirje ljubki otroci: Jenifer, Marija, Veronika in Peter, ki so danes že vsi pri svojem kruhu.

John je bil dober mož in skrben oče in sedaj že tudi stari oče kar trem vnukom. Tako zelo prezgodnja smrt ga je doletela na poti v službo, ko mu je po močnem infarktu odpovedalo srce. Njegove domače in vse, ki smo Johna poznali, je njegova tako nepričakovana smrt presenetila in zelo prizadela. Bil je zelo priljubljen med Slovenci v Angliji (posebno med londonskimi Slovenci) pa tudi med Irci in mnogimi Angleži.

Pogrebno mašo so zanj darovali v župnijski cerkvi sv. Jožefa v Leytonu, 29. marca, kar trije duhovniki (dva krajevna duhovnika - župnika in slovenski duhovnik S. Cikanek) ob navzočnosti velikega števila žalujočih svojcev in prijateljev. Pri bogoslužju je Johnov zet lepo bral berilo. Najstarejša hčerka Jenifer je nato recitirala psalm, mlajša Veronika pa je zelo ganljivo podala očetov življenjepis.

Pokojni John je bil pokopan na katoliškem pokopališču sv. Patrika v Londonu – v mestni četrti Leyton.

Naj počiva v miru in čaka vstajenja, ko bomo končno v večnosti vsi združeni!

Zahvala

Ob smrti našega dobrega Johna - ljubljenelega moža, očeta, starega očeta in svaka - se vsem slovenskim rojakom najtopleje zahvaljujemo za izraze sožalja, za molitve in svete maše ter cvetje in ne nazadnje za udeležbo pri pogrebnih maši.

Najlepša hvala g. župniku za so-
maševanje in vse molitve. Hvala
vsem, ki ste ga pospremili na nje-
govi zadnji poti in z nami čutite
bolečino.

*Veronika Castles z družino in
Marija Pavlič*

Antonija (Tončka) Tivadar iz
Doncastra je po dolgem trpljenju
odšla k Bogu prav v velikem tednu
Gospodovega trpljenja in smrti, na
veliko sredo, 12. aprila. Od nje pa
so se poslovili v ponedeljek, 24.
aprila, s sv. mašo v župnijski cerkvi
sv. Petra v verigah (St Peter-in-
Chains) v Doncastru. Sv. mašo je
zanjo daroval krajevni župnik Fr.
O'Reilly, ob istem času pa tudi
slovenski župnik v kapeli »Našega
doma« v Londonu. Pri pogrebnih
maši v Doncastru je bilo navzočih
kar lepo število slovenskih rojakov,
ki so po maši zapeli Marijino pe-
sem Lepa si, lepa si roža Marija in
ob zadnjem slovesu v krematoriju
še Angel Gospodov, ker je bila ura
ravno poldan. Ob snidenju pri
pogrebščini (v hotelu) pa so zapeli
še ganljivo Gozdič je že zelen.

Tončka je bila rojena v Ljubljani
21. aprila 1924 v znani
Zabavnikovi družini iz Trnovega.
Leta 1945, ob koncu druge sve-
tovalne vojne, sta s sestro Vido odšli

v begunstvo in leta 1947 sta
prispeli v Anglijo, kjer sta se za-
poslili v Londonu. Tončka je bila
zaposlena v gospodinjstvu. Ob
nekem srečanju Slovencev v
Londonu se je spoznala z mladim
in simpatičnim fantom Frančkom
Tivadarjem iz Maribora, ki pa je
živel in bil zaposlen v Doncastru
pri znani firmi BNS in kasneje pri
ICI. Ko sta se dobro spoznala, sta
se poročila. Poročil ju je takratni
župnik za Slovence v Združenem
kraljestvu Ignacij Kunstelj na
Golders Greenu v Londonu leta
1951. Po poroki sta se dokončno
preselila v Doncaster, kjer sta si
ustanovila dom in družino. V zakonu
sta se jima rodili dve hčerki, Breda
in Dora, kot zadnji pa sin Janez.

Franček Tivadar, ljubljeni mož
pokojne Tončke in skrbni oče nju-
nih otrok, je pred kratkim pisal
slovenskemu župniku v London:
»Tončka je bila skrbna gospodinja
in dobra mati in taka nam bo osta-
la v trajnem spominu meni, Bredi,
Dori in Janezu, kakor tudi šestim
vnukom, ki jih zapuščam.«

Naj se naša draga Tončka spočije v
Gospodu in prejme plačilo za vso
veliko dobroto in za trpljenje, ki ga
je prestajala v bolezni.

S. C.

Cvetna nedelja je za našo skupnost
posebej pomembna, ker se pod ve-
likim križem na steni stanovanj-
skega bloka pred našo cerkvijo
vsako leto zberejo verniki iz sosed-
nje župnije Kristusovega vstajenja,
zelo močna afriška skupnost, rek-
toračani, ki se redno zbirajo v naši
cerkvi in mi - Slovenci. Skupaj
imamo slovesni blagoslov oljčnih
vej in šopkov (oljke, rožmarin,
lovorjeve vejice), ki jih pripeljejo iz
Lucije pri Portorožu. Slovenci za-
pojemo spontano štiriglasno
primerno pesem; tudi kratek
nagovor je v slovenskem jeziku.

Za svete dni v velikem tednu
sodeluje naš gospod župnik v
sosednji avstrijski župniji, ker se
slovenski verniki porazgubijo po
raznih krajih Avstrije, pretežna
večina pa se jih odpelje domov med
svoje najdražje.

Na veliko soboto popoldan imamo
v naši cerkvi blagoslov ve-
likonočnih jedil. Kot že vsa leta prej
je gospod župnik blagoslovil jedila
ob 16. uri v nemškem, ob 17. uri
pa v slovenskem jeziku. Kar lepo
število Slovencev se je zbralo naj-
prej k molitvi ob božjem grobu. Po
blagoslovu smo pred oltarjem
napravili skupno fotografijo.

Za veliko noč smo imeli eno - dvo-
jezično mašo, kakor že nekaj let
nazaj. Cerkev je bila izredno lepo
okrašena in vzdušje kljub skrom-
nemu obisku zelo slovesno.

Bela nedelja je bila spet nekaj
posebnega, predvsem za vse tiste,
ki smo opravljali devetdnevnicu v
čast božjemu usmiljenju. Gospod
župnik je veliko sliko božjega us-
miljenega Srca postavil pred oltar
oziroma pred prižnico, da je ob
pridigi vse navzoče močnejše
nagovorila.

*Pokojna Tončka Tivadar,
1924–2006*

DUNAJ

Kaj se je dogajalo pri nas potem, ko
nas je jezuitski pater Franc Cerar
skušal pripraviti na velikonočne
praznike?

Slovesni blagoslov oljčnih vej in šopkov

Pisana množica vernikov ob blagoslovu oljčnih vej in šopkov

Štiri slovenske družine na obisku na Dunaju

Naš pastoralni center je od četrтка, 27. aprila, do sobote, 29. aprila, gostil štiri družine iz Ljubljane, osem odraslih in deset otrok. Ogleдали so si nekatere znamenitosti Dunaja; ker je bilo toliko otrok, so vsekakor želeli videti tudi živalski vrt in hišo morja. V prostem času so v dvorani igrali ročni nogomet in namizni tenis. Zdi se, da se je naš župnik ob tej mladini kar nekoliko pomladil, nikakor mu ni videti, da bi 1. maja imel že obrnjenih 36 let.

Marijin mesec maj nas spominja na naša otroška leta, ko smo v svojem domačem kraju redno, vsak dan hodili k šmarnični pobožnosti. V taki obliki, kot je to doma, tukaj nimamo šmarnic, le ob nedeljah pri maši si skušamo malo priklicati tista zlata leta z Marijinimi pesmi in litanijami. Na našem dvoriščnem vrtu so se ravno te dni razvetele prve dišeče šmarnice.

Da bi bil mesec maj pod varstvom majniške Kraljice vsem čimbolj prijeten, to so naše želje iz cesarskega mesta.

A. N.

GRADEC

Slovenci v avstrijskem Gradcu

V postnem času smo se pripravljali na veseli praznik Gospodovega vstajenja. Kakor nas četrta postna nedelja spodbuja k veselju, tako nas je okrogli rojstni dan naše dolgoletne sodelavke Matilde Furman povabil, da bi se v pravem veselju Bogu zahvalili za njenih 70 let življenja.

V cerkvenih zborih sodeluje že več kot 50 let. V Zakladni kapeli v Gradcu je naša Matilda gonilno kolo pevskega zbora že 25 let. Sleherno nedeljo nas razveseljuje s svojim čudovitim sopranom, skrbi

*Matilda Furman,
brhka sedemdesetletnica*

za pevske vaje ter dobro voljo po maši v kletnih prostorih cerkve Marije Pomagaj.

Dovolj razlogov, da sta v soboto, 1. aprila, z minoritskega dvorišča odpeljala proti Sloveniji kar dva polna avtobusa. Končni cilj so bile Loče, njen domači kraj in cerkev Sv. Duha, ki smo jo napolnili skoraj do zadnjega kotička. Slovesnost v cerkvi je bilo posebno doživetje. Odvijala se je dvojezično. Pete litanijske sta vodila pater Martin Vidovič in pater Jože Lampret, sodelovali so tudi g. Barič, g. Srienč in g. Škrinjar. Študentka solopetja Irma iz Gradca, sicer doma iz Kroke, je doživeto zapela Schubertovo Ave Marijo, na orglah jo je spremljal naš organist Zoltan. Naši slavljenci v čast so pripravile lepo presenečenje tudi pevke domačega cerkvenega zbora, za kar se jim prisrčno zahvaljujemo.

Veliko veselje nam je pripravila tudi prisotnost gospoda Jožeta Giderja, loškega župnika. Na kratko nam je podal zgodovino cerkve Sv. Duha. Dan smo zaključili v prijetnem razpoloženju ob pesmi in plesu ter ob slovenskih dobrotah in izborni kapljici iz domače okolice.

Kot smo že omenili v enem izmed prejšnjih zapisov, smo s strahom pričakovali izid kapitulja, katerega odločitve bodo uresničene v prvi polovici meseca junija. Brez dvoma bodo avstrijski minoriti prevzeli v upravljanje župnijo in samostan Marije Pomagaj še to jesen. Obstaja upanje, da bo eden od slovenskih patrov ostal v Gradcu in še naprej skrbel za slovensko skupino. To je za sedaj samo še ena izmed možnosti, vendar še ni dorečena. Misel, da lahko ostanemo sami, nas navdaja s skrbjo in tesnobo. Šele sedaj se prav zavedamo, kaj smo imeli. Marsikaj bi še radi skupaj postorili in doživeli. Uradno slovo od slovenskih minoritov bo predvidoma meseca septembra.

Pred tem pa je bil še 77. rojstni dan patra Vidoviča. Ob tem lepem jubileju smo mu pripravili majhno slovesnost in presenečenje ter mu poleg iskrenih čestitk že sedaj izrekli tudi zahvalo za njegovih 25 let službovanja v Gradcu, za vso podporo in toplino, za globoko doživete slovenske maše, lepe pridige, izjemen zgled, božjo vedrino in duhovno svežino. Hvala Vam, pater Martin, in Bog Vam poplačaj

- radi Vas imamo - Vaši Slovenci v Gradcu.

*Za slovensko skupino v Gradcu
Ivanka Koletnik*

LINZ

Prvega aprila nas je obiskalo okrog 450 slovenskih romarjev skupaj z nadškofom Alojzom Uranom in osmimi duhovniki. Ob devetih je bilo slovesno somaševanje. Pri somaševanju nas je kot nacionalni direktor v Avstriji za vse tuje govoreče narodnosti zastopal profesor dr. Laslo Vencser. Vse nas je presenetil linški škof Maximilian Aichern, ki je navzoče pozdravil v slovenskem jeziku, za kar so ga naši romarji nagradili z bučnim aplavzom.

Oba škofa sta poudarila, kako pomembno je sodelovanje v duhu vere obeh škofij in obeh držav. Pri sveti maši je donelo petje ljudskih pesmi pod vodstvom tokrat stolne organistke Marije Lovšin. Vsem Slovincem iz ljubljanske nadškofije se lepo zahvaljujemo, da so nas obiskali tudi v Linzu.

Življenje v Linzu se mi zdi, da je več ali manj zapostavljeno, saj smo tako prikrajšani, da nimamo več

Linški škof Maximilian Aichern z darilom iz Slovenije in nadškof Uran

Gospa Lovšin za orglami v linški stolnici

niti desetih svetih maš, čeprav smo se zanje domenili. Tako so nam odpadli tudi vsi večji prazniki, letos tudi cvetna nedelja, ko bi morala biti redna sveta maša. S tem se na nek način začne tihi razpad naše skupnosti. Žalostno za našo slovensko skupnost.

Med tem časom smo vse nedelje svečano obhajali rojstne dneve tako, da so nas vsi godovnjaki bogato pogostili. Vsem lepa hvala.

V tolikih letih sem bil letos prvič na cvetno nedeljo, veliki teden in veliko noč na Rakitni. Bilo je zares lepo doživetje. Spremenilo se je toliko, da sedaj nisem bil več organist; nekoč se je vse pelo po latinsko, danes pa po slovensko, zato nisem znal vseh odpevov. Župnik pater Šetina je bolj šibkega zdravja, pa je vendar vse obrede velikega tedna opravil sam. Bil je tako izmučen, da se je že opotekal. Vidi se, da ima župnija zares dobrega vodja!

Lep pozdrav iz Linza!

Anton Zore

BELGIJA, NIZOZEMSKA in LUXEMBURG

LANDGRAAF

Slovensko društvo »Zvon« je 9. aprila na cvetno nedeljo priredilo slovenski dan. Ob 13. uri je bila sveta maša z blagoslovom zelenja v dvorani Heksenberg. Ta nedelja je bila zares najmanj primerna za prireditve z veselico, poskočno glasbo in plesom, ki je sledila po maši. Glede tega je župnik za v bodoče poučil upravni odbor društva, saj nimajo prav vsi najboljše liturgične vzgoje. Vsekakor pa je lepo in značilno za naše rojake na Nizozemskem, da vsako leto prosijo slovenskega duhovnika, da bi imel ob začetku prireditve tudi sveto mašo, pri kateri vedno prav lepo poje 77-letni slovenski zbor »Zvon«, ki je tudi prireditelj tega dogodka.

Obisk je bil lep, saj so morali pri-
našati dodatne mize in stole. V kulturnem delu programa je ambasadorica Republike Slovenije v Kraljevini Nizozemski, ga. Tea

Petrin, članoma zbora Zvon – g. Huubu Hochstenbachu in g. Francu Jančiču izročila priznanji Urada Vlade Republike Slovenije za Slovence po svetu za dolgoletno požrtvovalno delo pri pevskem zboru Zvon.

EISDEN – GENK – HEERLERHEIDE

Veliko noč smo praznovali podobno kakor vsako leto. Na veliko soboto smo imeli blagoslov jedil, katerega se udeležijo tudi nekateri, ki niso našega porekla, saj pri naših sosedih ni te navade.

V Eisdnju je bila vstajenjska maša že ob 6. uri zjutraj, kar je ob tej zgodnji uri za tukajšnje someščane nekaj nezaslišanega, razen tistih, ki so se nam v cerkvi pridružili. Naš mešani zbor Slomšek je zopet z odličnim petjem vsem navzočim pričaral lepoto slovenske velike noči.

Po maši so bili vsi povabljeni na velikonočni zajtrk v dvorano v SKM, ki sta ga pripravila društvo Slomšek in SKM.

V Heerlerheideu na Nizozemskem je velikonočna aleluja zadonela ob

Slovenski dan v Heerlenu smo začeli s sv. mašo.

Pieter in Robin Gielkens iz Eisdna ohranjata izročila svojih prednikov.

7.30. Kljub pršenju iz megle smo se s procesijo podali iz cerkve, naredili okrog pol kilometra poti pod taktom krajevne godbe »Kraljevske fanfare sv. Jožefa«. V procesiji je v narodnih nošah sodelovala tudi slovenska »folklorna skupina Nizozemska«. V cerkvi pa je ton dajalo izredno lepo petje našega 77-letnega zbora Zvon.

V Genku je bila velikonočna maša v ponedeljek ob devetih. Tudi tukaj je dovršeno sodeloval naš zbor Slomšek.

Društvo »Naš dom« je nato v svoji dvorani postreglo z bogatim velikonočnim zajtrkom. Zopet se je zgodilo, da je bilo v tej dvorani navzočih kar precej tistih, ki jim je bila velikonočna maša »prezgodaj« ali so tja prišli pred nami.

LUKSEMBURG – DOUSSU – CHARLEROI – BRUSELJ

Te oltarne skupnosti so se zbrale k slovenski maši v soboto oz. na belo nedeljo. Povsod smo doživeli veselje, da smo se spet zbrali, čeprav nas je bilo precej manj kot pred

Po poslovilni maši 23. aprila v SPC v Bruslju

enim mesecem, ko je bil med nami škof Stres. (Mimogrede kot zanimivost: samo tale »misijonska vožnja« šteje enkrat mesečno kar 640 km.) Te maše so bile tudi neke vrste poslovilne, saj bo v prihodnje nekaj časa te skupnosti oskrboval p. Franček Bertolini, ker sem jaz vse nedelje v mesecu razen druge prevzel nadomeščanje v nemškem Porurju v naši župniji Essen.

V Bruslju pa so naši mladinci župniku in ostalim udeležencem svete maše pripravili presenečenje – zelo lepo doživet piknik v Slovenskem pastoralnem centru. Somaševal je tudi p. Tadej Strehovec.

MAASTRICHT – NIZOZEMSKA

Naš zbor Slomšek je 30. aprila očaral farane župnije De Heeg s svojim odličnim petjem med nedeljsko mašo. Izrazili so željo, da bi jih še večkrat poslušali.

Srečanje slovenskih zborov 6. maja v Aumetzu

Letošnjega bienala srečanj slovenskih zborov 6. maja so se z našega pastoralnega področja udeležili kar trije zbori: »Slomšek«, »Zvon« in »Naš dom«. Prihajajo glasovi, da so se odlično odrezali.

Zbor Slomšek je 30. aprila sodeloval pri župnijski maši v De Heegu pri Maastrichtu.

GENK – MAASMECHELEN

Društvo »Naš dom« vabi na svoj piknik 20. maja, pevski zbor Slomšek pa 20. avgusta. Naše romanje bo na binkoštni ponedeljek – 5. junija v Heppeneert.

Lojze Rajk, Beneluks

F R A N C I J A

PARIZ - MERICOURT

Za velikonočne praznike se je tako v Parizu kot v Méricourtu mudil moj sobrat msgr. Janez Pucelj. Na veliki četrtek in veliki petek je bilo bogoslužje samo v Parizu. Obisk je bil zelo skromen. Na veliko soboto pa smo ob vnaprej izraženi želji vernikov opravili krajšo duhovno obnovo na temo molitve. Ob osmih so lepo napolnili kapelo in ob lepi liturgiji zapeli alelujo vstalemu Zveličarju v pozdrav. Niso pa seveda pozabili bogato obloženih košar, dobrot, ki so jih v družinskem krogu zaužili na velikonočno jutro. Na velikonočno nedeljo je g. Pucelj daroval v polni kapeli v Mericourtu slovesno velikonočno mašo. Po njej je na povabilo tamkajšnjih dobrotnikov zaužil še velikonočno kosilo, z njimi pokramljal in se nato odpeljal proti Bruslju. Gospodu Janezu sem za tako velik trud in prevožene kilometre hvaležen, da mi je veliko-dušno pomagal na francoskem ozemlju obhajati te lepe praznike v krogu slovenskih ljudi. Beseda zahvale naj velja dobrim ljudem, velikokrat najpreprostejšim s skromno pokojnino, ki tako njega kot

Jernej in Katarina pred odhodom v Pariz

mene povabijo na kakšen obed ali prigrizek, še posebej, ko v domu ni nobene kuharice in ko človek prevozi od 400 do 650 km za obisk skupnosti. Vsako tako znamenje je dobrodošlo, drugače moramo s seboj voziti tudi hrano, če ne želimo ostati ob vodi, kar se odkrito povedano pogosto zgodi.

FREYMING-MERLEBACH

Na veliki četrtek je slovensko kaptoliško misijo obiskal avtobus mladih trinajstletnikov in trinajstletnic iz mesta Boulay. Cel avtobus jih je bilo v spremstvu treh profesorjev. Najprej so si ogledali kapelo in tehnični vidik ter pristop k skupnemu delu petnajstih ljudi, ki je več kot šestnajst mesecev sooblikovalo liturgični prostor. Po opravljeni tehnični razlagi je prišla še duhovna razlaga. Ker je precejšen del kapele posvečen svetemu tridnevju, je to lepo sovpadalo z velikim tednom. Po razlagi so me zasukali z vprašanji in po več kot dveh urah v kapeli so si vzeli kratek čas za kosilo. Kasneje smo se ponovno srečali v kapeli, kjer sem jim predstavil moje delo, ki ga opravljam kot duhovnik med Slovenci. Ob 15. uri je gospa Kristina Hero predstavila slovenske običaje in navade, povezane s tem praznikom. Okrog 16. ure so se mladi vidno zadovoljni odpeljali na svoje domove z obljubo, da nas bodo še obiskali v spremstvu staršev. Zvečer smo v kapeli obhajali spomin na zadnjo večerjo. Na veliki petek je bil obisk zadovoljiv, po-

Avtobus malih na veliki četrtek v kapeli sv. Jožefa

Blagoslov velikonočnih jedil v Merlebachu

znalo pa se je, da je letos ukinjen zakrament svete spovedi v obliki skupne odveze, ki je bil podeljen največ dvakrat na leto - ob velikih praznikih vse od 1978 dalje.

Na veliko soboto smo se ob 15. uri zbrali k blagoslovu jedil in nato ob lepo napolnjeni kapeli še zvečer k vigiliji. Vesel sem bil tudi prihoda župnika Ferdinanda Willingerja, ki mi je pri tem bogoslužju pomagal pri oblikovanju francoskega dela. Na velikonočno jutro smo se ob 10. uri zbrali pri velikonočni evharistiji. Na velikonočni ponedeljek sva se s katehistinjo Kristino odpeljala v

Slovenijo na seminar v Slovenske Konjice.

HABSTERDICK

Na prvi maj smo tudi letos poromali k brezjanski Materi Božji v Habsterdick. Evharistično daritev je vodil sobrat in prijatelj David Taljat iz Švice, somaševali pa so Janez Modic iz Mannheima, Anton Dejak iz Aumetza, Fernand Willinger iz Freyvinga in Jože Kamin.

Pri homiliji je David lepo orisal pomen romanja, ki nima cilja na

tem svetu, temveč samo postaje. "Cilj je večnost, postaje našega življenjskega romanja pa so samo trenutki, ko zadihamo, ko razmislimo in se naužijemo potrebnega veselja, upanja - in romamo naprej z Jezusom v srcu, z velikim zaupanjem v Boga ... Privoščimo si romanje pogosto. Pa ne le Lurd ali Habsterdick. Poromajmo z rožnim vencem v roki v svojo sobico, poromajmo k oltarju domače cerkve, ob nedeljah pa tudi kdaj med tednom poromajmo na obisk drug k drugemu, da se tolažimo in spodbujamo. Če v nas živi vera, če v nas živi Jezus in božja ljubezen, bo vsak naš korak romarska pot, pot vere v boljši svet in med boljše ljudi." Pri maši je lepo prepeval moški pevski zbor iz Hochwalda kakor tudi pri litanijah v Merlebachu, in sicer v petih jezikih (francoščini, latinščini, nemščini, ruščini in slovenščini). Sodeloval je tudi mladi trio Koren. Vmes pa je bilo tudi ljudsko petje. Med mašo sem še posebej z veseljem zagledal dva mlada obraza študentov, ki sta trenutno v Parizu, Jerneja in Katarine. Pripeljala sta se iz Pariza z vlakom in nato s pomočjo dveh koles, ki sta si jih kupila po internetu, pripeljala

Prvomajski romarji zapuščajo svetišče v Habsterdicku.

iz St. Avolda do Habsterdicka (kakih 30 km). Za lep in plemenit zgled vama hvala, kakor sta pred odhodom zapisala: "Prišla sva z veliko željo, da se udeleživa srečanja, romanja v Habsterdick kljub dežju in kolesarjenju. Doživela sva prsrčen in topel sprejem, čeprav sva bila prvič med njimi. Preživela sva čudovit dan med prijetnimi in prijaznimi ljudmi, ki so ponosni na slovenske korenine."

Ob dvanajstih smo se zbrali v prostorih slovenske misije pri skupnem kosilu, ki je trajalo vse do pol štirih, ko smo se zbrali k litanijam v slovenski kapeli sv. Jožefa. Pri tem delu pobožnosti nas je nagovoril naš sobrat Janez Modic in poudaril, kako ni nevarnosti, da bi se preveč oklenili Marije in s tem pozabili na Boga. Slovenski človek potrebuje Marijo kot mater, ki ga spremlja in vodi na poti srečanja z Bogom. Omenil je še izkustvo starejšega človeka, ki po dolgih letih odsotnosti od skupnosti in verskega življenja ravno po Marijini pesmi doživi ponovno bližino Boga in vere. Razšli smo se v poznih popoldanskih urah, nekateri v Švico, drugi v Nemčijo, zopet drugi na vse strani Lorene in Alzacije z mislijo, da nas bo bogato doživeto romanje spremljalo na poti naših vsakdanjih srečanj in molitve. Vsem, ki ste se trudili za uspeh dneva, iskren Bog plačaj!

NICA

Pomlad v Nici

Letos se Slovenci z Azurne obale še nismo oglasili v Naši luči, zato je res čas, da vam predstavimo naše življenje v tem letu.

Ker smo majhna skupnost, živimo in gojimo svojo katoliško skupnost po naših močeh. Vsako nedeljo pri-

hajamo k maši, tisti, ki pač pridejo. Poslušamo božjo besedo, hranimo dušo s kruhom našega odrešenja, svetim Kristusovim Telesom in premišljujemo o večnem božjem kraljestvu.

Nica je znana po karnevalu, nič novega na tem svetu. Sem pridejo ljudje iz cele Evrope na to predpustno veselje. Slovenci se pridružimo bratom Hrvatom. Hrvaška skupnost je številna in pripravi vsako leto svoj karneval z obedom in lepo fešto. Letos je gostoval pihalni orkester iz Opatije, ki šteje petdeset muzikantov. Zaigrali so, da smo mislili, da bodo oboki popustil. Zabava je bila res prijetna.

Nato smo vstopili v svete postne dneve, pripravo na velikonočni praznik. Na cvetno nedeljo se je zbralo prav lepo število Slovencev k sveti maši. Tako se dogaja po celem svetu – za velike praznike pridejo k maši tudi tisti, ki ne najdejo vsako nedeljo poti do cerkve. Duhovnik je na začetku pred cerkvijo blagoslovil oljke, ki smo jih prinesli. Ob duhovniku Štefanu so ta dan brale Kristusovo trpljenje gospe Marta, Pavla in Vida. Vse tri

so zelo zavzete sodelavke v skupnosti.

Na velikonočni praznik nam je duhovnik pred mašo blagoslovil velikonočna jedila, ki smo jih prinesli, in prosil vstalega Jezusa za pomoč v našem življenju, za naše družine in za mir na svetu. Posebno pa smo vsi skupaj prosili za zdravje našega organista Metoda, ki je bil en teden prej na operaciji srca. Zaupamo v božjo pomoč, da se bo kmalu vrnil med nas. Medtem ko je naš organist v bolnici, vodi petje v cerkvi gospa Julka. Vendar pogrešamo orgle, saj je potem naše petje lepše.

Na velikonočni ponedeljek imamo Slovenci vsako leto romanje k Materi Božji v Laghet. Kraj je oddaljen okoli 10 kilometrov od Nice. Na romanje povabimo tudi Hrvate k maši in po maši na praznično srečanje. Zbralo se nas je okoli trideset Slovencev in 15 Hrvatov. Našemu duhovniku se je pri oltarju pridružil pater Fazzi, ki je v naši škofiji odgovoren za priseljence. Duhovnik nam je razlagal dogodek na poti v Emavs in nas opozoril na Kristusa, ki živi tudi med nami. Premišljevali smo, kako mi prepoznavamo Jezusa v naših družinah,

Gospe Marta, Pavla in Vida pomagajo pri bogoslužju in v skupnosti.

v šoli, na cesti in v srečanju z drugimi ljudmi.

Po maši smo se znašli za mizo pri kosilu, kasneje pa so ob glasbi zaplesali tudi starejši romarji. Bilo nam je lepo. In kako nam ne bi bilo lepo, saj verujemo, da je z nami vstali Jezus, ki ljubi vsakega človeka.

Slovinci iz Nice lepo pozdravljamo vse Slovence po Evropi.

BERLIN

Praznovanje velike noči

V slovenski katoliški skupnosti v Berlinu je že kar tradicija, da pred cvetno nedeljo skupaj delamo butarice in tako ohranjamo lep slovenski običaj. Celo Nemci od nas prevzemajo lepe slovenske navade. Na cvetno soboto so marljivi farani v skupnih prostorih pripravljali zelenje za cvetno nedeljo in kar tekmovali, kdo bo naredil večjo in lepšo butarico. Ta dogodek je še posebej zanimiv, saj se na kupu zberejo ljudje iz različnih koncev Slovenije, z različnimi navadami in različnimi izrazi za isto stvar in vsak prinese nekaj svojega iz svojega domačega kraja. Tako smo delali butare, presnece, potice in še kaj, pa tudi za jedi, ki se nesejo na veliko soboto k žegnu, uporabljajo veliko različnih izrazov, kar je čudovita lastnost slovenskega jezika, ki ima toliko narečij! Če bi nas naključno obiskal nekdo, ki ne bi vedel, da je sredi Nemčije, bi

pomislil, da se nahaja sredi Slovenije, tako slovensko vzdušje je pri nas! Tudi udeležba pri maši in pri blagoslovu zelenja na cvetno nedeljo je bila velika.

Veliki teden je potekal v miru, spokojnosti in resnični pripravi na veliko noč. Obrede velikonočnega tridnevja, vigilije in velikonočno procesijo smo obhajali skupaj z Nemci, a po slovensko! Kljub temu da je za praznike veliko ljudi odšlo v Slovenijo, je bila cerkev polna, tudi mladih.

Na veliko noč so se po vstajenjski procesiji po stari navadi zbrali pri velikonočnem zajtrku v skupnih prostorih in skupaj zaužili blagoslovljene jedi. Spet so bili kot ena velika družina ... Župnik Dori je bil te dneve zelo obremenjen, saj je poleg slovenske vigilije imel še dve nemški, v cerkvah sv. Konrada in sv. Norberta, za kateri je tudi zadolžen, v nedeljo popoldan pa je hitel še k rojakom v Hamburg. Pravi, da zanj nobena naloga ni pretežka, ko vidi, da se ljudje ob praznikih, kot je velika noč, odresejo strahu pred smrtjo in se pripravljani na vse veselijo z vstelim Kristusom.

Obisk treh zborov iz Slovenije

V torek, 18. aprila, so Berlin obiskali pevci Primorskega akademskega pevskega zbora Vinko Vodopivec pod vodstvom Primoža Malavašiča. Zapeli so na Potsdamerplatzu in pred Brandenburškimi vrati, pa tudi v »slovenski« cerkvi sv. Elizabete. Stanovali so v Slovenskem domu, župnik Dori pa jim je razkazal mesto. Njihov obisk je bil tokrat le vmesna postaja na poti v Stockholm, obljubili pa so, da v Berlin še pridejo.

Župnik Srečko Vončina pa je v petek, 21. aprila, pripeljal v Berlin MePZ Frančišek Lampe iz Črnega Vrha nad Idrijo, ki ga vodi zborovodkinja Katja Bajec Felc. Stanovali so v Slovenskem domu in v soboto zvečer prepevali pri maši, ki sta jo darovala župnik Vončina in domači župnik Izidor Pečovnik Dori. Tako smo imeli na predvečer bele nedelje spet lepo velikonočno duhovno obnovo. Pevci so z ubranimi glasovi zapeli veliko čudovitih pesmi, ki so nas navdale z upanjem, da bo slovenska pesem še dolgo živela! Župnik Srečko je v pridigi pri maši podal veliko lepih misli, pa tudi pel je! Srečanje se je nadaljevalo v veliki dvorani, kjer so pevci pripravili koncert, berlinski Slovinci in gostje pa smo se skupaj veselili vstajenjske aleluje!

Istočasno smo imeli na obisku tudi kolednike iz Mozirja, ki so peli pri nemško-slovenski maši in tako s pesmijo še utrdili kulturni most med Berlinom in Slovenijo. S svojim petjem so presenetili in navdušili zbrane v cerkvi.

Poslovil se je Franci Žirovnik

V petek, 21. aprila, je v Berlinu in v Sloveniji boleče odjeknila novica, da je po dolgi in težki bolezni umrl Franci Žirovnik, dober in zvest sodelavec župnika Dorija, slovenske župnije v Berlinu, pa tudi društva Slovenija e.V. Berlin.

Pokojni Franci Žirovnik se je rodil 12. januarja 1943 v Britofu pri Kranju, kjer je preživel otroška in šolska leta. Pri 23-tih letih je prek podjetja IMP iz Ljubljane odšel le za nekaj let – vsaj tako je sam mislil – na delo v Nemčijo, ostal pa je celih 40 let!

Bil je dober, vesten delavec in strokovnjak za klimatske naprave. Dolga leta je bil kot eden redkih

Pokojni Franci Žirovnik

tujcev zaposlen v nemškem parlamentu Reichstagu, ki ga je poznal do zadnjega kotička. Berlin je postal njegov drugi dom. Tam je spoznal tudi Ivanko, doma iz Češnjic nad Blagovico in se 10. maja 1969 z njo poročil. V Berlinu sta si uredila prijeten dom, v rodnem Britofu pa zgradila hišo, kjer sta nameravala preživeti jesen življenja, toda usoda je hotela drugače ...

Jeseni leta 1999 je v Francijevo življenje potrkala huda in zahrbtna bolezen. Le slutimo lahko, kako je trpel dolgih sedem let, a tega ni nikoli pokazal. Sprva je bolezen težko sprejel, potem pa se je soočil z dejstvom, da je bolan in se z nečloveško močjo boril do zadnjega diha. Ves čas boleznemu je, tako kot mu je obljubila pred oltarjem, v dobrem in slabem, v zdravju in boleznemu ljubeče stala ob strani njegova ljubljena žena Ivanka.

Ko je bila na cvetno soboto zvečer v cerkvi sv. Elizabete maša za Francijevega, pred mesecem dni umrlega brata, je zbral zadnje atome moči, da se je udeležil in potem še dolgo ostal v prostorih župnije, kjer so delali butarice za cvetnosedeljski blagoslov, kot bi slutil, da se poslavlja.

Zadnjo noč se mu je stanje močno poslabšalo, Ivanka je poklicala najbližje prijatelje, zdravnico in župnika Dorija, ki je pozneje dejal, da so bili vsi prisotni deležni posebne božje milosti – prijatelji, da so bili lahko do zadnjega s Francijem, on kot duhovnik, da mu je lahko podelil bolniško maziljenje in žena Ivanka, da je za vedno mirno zaprl oči v njenem naročju.

Ko je Franci videl ljudi okrog sebe, je še zbral moči in kot v opravičilo, ker ne more vstati, rekel: »Moja žena vas bo postregla.« In ženi je naročil, naj tudi v prihodnje poskrbi za župnika Dorija.

Franci je bil plemenit in spoštovan človek, ki se je vse življenje razdaljal za druge. Z ženo Ivanko sta ponudila prenočišče premnogim Slovencem, ki so iz takega ali drugačnega razloga prišli v Berlin, jih pogostila in jim razkazala mesto. Prav tako sta vedno z veseljem razveseljevala sorodnike in prijatelje v domovini. S sosedi Podjedovimi sta bila kot ena družina.

V Berlinu so se od pokojnega Francija v velikem številu zadnjič poslovili v cerkvi sv. Elizabete. Mašo je daroval župnik Dori, ki je v nagovoru poudaril Francijevo veličino, ki se je odražala tudi ob njegovem slovesu – nikoli ni delal razlik med ljudmi, zato ga je prišlo pokropit toliko ljudi. Bil je pokončen kristjan, ponosen na Slovensko katoliško misijo v Berlinu, za katero je žrtvoval veliko ur prostovoljnega dela, daroval veliko svojega prostega časa in sodeloval pri vseh prireditvah, dokler je zmožal. Župnik je poudaril tudi to, da je bil Franci vsem nam za zgled, kako se potrpežljivo in pogumno prenaša križ boleznemu in trpljenja. Moč je črpal iz medsebojne

ljubezni z ženo Ivanko, ki mu je do konca junaško stala ob strani, tudi na zadnji poti v domovino.

Bil je zaveden Slovenec, nadvse je ljubil Gorenjsko, svoj Kranj in odslej bo počival na pokopališču v Predosljah. Pogrebne slovesnosti se je v soboto, 29. aprila, udeležilo veliko Slovencev, ki so prišli iz Berlina, pa tudi Martin Horvat, nekdanji župnik v Berlinu, ki je v besede slovesa vpletel misel Jožeta Flajsa: »Imeli smo ga radi,« ki je povedala vse.

Francijev odhod v večnost je boleče zaznamoval slovensko skupnost v Berlinu. Njegov nalezljivi smeh je ugasnil, a spomin nanj bo ostal v srcih vseh, ki smo ga spoštovali in imeli radi. Naj počiva v miru!

Marinka Mošnik

Zahvala

Ob prerani smrti mojega ljubljenega moža Francija Žirovnika se iz srca zahvaljujem gospodu župniku Izidorju Pečovniku in družinam Kraner, Fink, Novak, Trinker, Guzej in Richter za nesebično pomoč, ko ste mi v težkih urah slovesa stali ob strani, mi dajali moči. Iskrena hvala tudi vsem, ki ste se udeležili maše slovesa v Berlinu, pospremili Francija na njegovi zadnji poti v Predosljah, mi izrazili pisna in ustna sožalja, poklonili cvetje, sveče in darovali za svete maše in za potrebe cerkve. Vsem in vsakemu posebej – hvaležni boglonaj!

Ivanka Žirovnik

ESSEN

Angela in Štefan Cvek sta v mesecu maju v Tolminu praznovala zlato poroko. Leta 1957 sta se preselila v Porurje, kjer tudi zdaj živita v Muelheumu. Tu sta si s trdim delom postavila lep domek. Hči

Angela in Štefan Cvek sta v Tolminu praznovala zlato poroko.

Nevenka jima je v veliko in veselje pri njih je doma razumevanje.

Če jima je le mogoče, se rada pripeljeta v Essen k slovenski maši. Mnoga leta sta bila zelo aktivna v plesni skupini slovenskega društva Ljubljana, ki je svoj čas lepo negovalo slovensko folkloro. Rojaki v Porurju se jima za vso njuno delo v slovenski skupnosti prav iz srca zahvaljujemo.

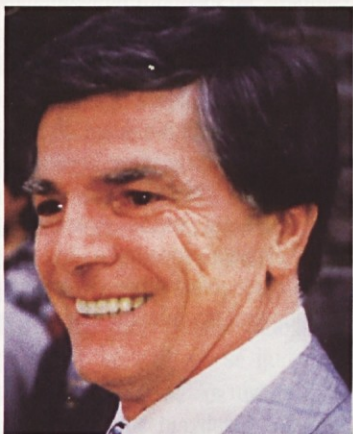
Želimo Vama še mnogih zdravih skupnih let. Božji blagoslov naj vas spremlja.

OBERHAUSEN

Pokojni Vladimir Križanec

V soboto, 1. aprila, je v zgodnjih jutranjih urah odšel k nebeškemu Očetu Vladimir Križanec. Dolgo se je boril s hudo boleznijo, ki mu je vzela vse moči, da je obnemogel. Vlado, tako smo ga klicali znanci in prijatelji, je bil dober človek, ljubeč mož in očka, seveda tudi dedek male Nine in Pavla.

Vlado se je rodil pod Donačko goro 13. 4. 1941. V Mariboru se je učil in delal. Tu je spoznal ljubečo ženo Marto. Leta 1965 sta se odločila za

Pokojni Vladimir Križanec

pot v tujino in prišla v Oberhausen, kjer so bile že njegove sestre. Z ženo Marto sta si uredila lep domek, kjer z njima živi tudi sin Thomas z družino.

Vlado je bil vesten in skrben sodelavec slovenskega centra (župnije) od vsega začetka. Ni bilo prireditve, da Vlada in Marte ne bi bilo poleg. Bil je pripravljen za vsako delo. Sodelavci smo ga imeli radi, ker je bil miren in delaven človek. Da smo ga rojaki imeli radi, smo mu izkazali pri njegovem pogrebu. Vlado se je lepo pripravil na odhod k Očetu. Prejel je zakra-

ment sprave in bolniškega maziljenja. Sveto mašo je opravil duhovnik Alojz Rajk ob navzočnosti domačega diakona. Pri maši in na grobu smo mu zapeli, saj je pokojnik rad pel vsa leta, redno pri slovenskem bogoslužju. Ne samo da žalujejo za njim njegovi domači, enako tudi sodelavci. Veseli pa smo za to, ker smo ga smeli imeti med nami in smo Bogu za to hvaležni. Domačim pa izrekamo iskreno sožalje. Bog naj vas tolaži in vedite, vaš Vlado že, ne samo zaradi lepega krščanskega življenja, ampak tudi zaradi božje dobrote in usmiljenja, uživa večni mir in pokoj.

GÜTERSLOH

Pokojna Alojzija Kosecki, roj. Fujan

Pokojna Alojzija Fujan se je rodila 21. junija 1938 v Hrašah pri Smledniku. Otroška leta je preživela v domači hiši. Imela je več sester in bratov. Pozneje se je zaposlila v tekstilni tovarni v Kranju. Leta 1968 se je naselila v Güterslohu, tudi tu je delala v tekstilni tovarni. Poročila se je z možem Ervinom leta 1975. Tu živi tudi sin Samo z družino. Pokojna se je po upokojitvi povsem posvetila vnukinjama Tanji in Jessici. Bila

Pokojna Alojzija Kosecki

je skrbna in ljubeča babica in vsem bo silno manjkala.

Od pokojne smo se poslovili v petek, 8. aprila. Na pogreb so prihiteli sorodniki iz Slovenije. Tu je bila tudi znana, saj se je rada družila v slovenski družbi. Redno je obiskovala slovensko bogoslužje. Rojaki so ji s svojo prisotnostjo izkazali hvaležnost.

Na pogrebu smo ji tudi zapeli Marijino pesem. Še ko so ji pojevale moči, se je k njej vedno znova zatekala. Brezjanska Marija ji je bila velika tolažba v njenem življenju in boleznih. Zdaj pa je pri njej in prosi za svoje, posebno za sina, njegovo ženo in vnukinji. Alojzija, počivaj v miru in naj te Bog bogato poplača za vsa dela, tudi za navzočnost pri slovenskem bogoslužju. Hvala!

Diakon Stanko

FRANKFURT

»... res vstal je, verjemite, kakor prej povedal je ...«

Tako ali podobno pojemo ali slišimo v tem velikonočnem času oznanilo slovenske velikonočne pesmi. Velikonočno praznovanje smo skušali kljub preseljevanju ljudstva

Hvali svet Odrašenika se je slišalo v cerkvi Herz Jesu v Oberradu.

K blagoslovu jedil v Darmstadt so prinesli tudi polletnega Jonatana.

naše župnije v domovino in kam drugam narediti čimbolj slovesno. To se je zlasti poznalo na cvetno nedeljo in na veliko soboto, ob blagoslovu zelenja, zlasti pa ob blagoslovu jedil. Tudi letos smo

blagoslov jedil v Mainzu povezali z velikonočno vigilijo; drugod, v Frankfurtu in Darmstadt, smo imeli samo blagoslov jedil, praznična maša pa je bila na samo velikonočno nedeljo. V Frankfurtu pa smo imeli še priložnost, da smo po maši skupaj zaužili velikonočni žegen. Sicer pa o vsem tem morda še bolj govorijo slike.

Zadnje vrste se skoraj ne vidi (po blagoslovu jedil v Frankfurtu).

»Spet kliče nas venčani maj ...«
Tudi mesec maj in z njim povezano Marijino češčenje skušamo v župniji nekoliko bolj poudariti, v Frankfurtu ob petkih z mašo in šmarnično pobožnostjo, sicer pa povsod ob nedeljah vsaj z litanijami in seveda Marijinimi pesmimi. Na prvo nedeljo v maju praznujemo župnijski praznik zavetnika naše župnije, sv. Jožefa delavca,

Mi smo pa prišli k blagoslovu jedil v Mainz.

torej nekakšno župnijsko žegnanje, proščenje ali patrocinij.

... ta pa so zapisana, da bi vi verovali, da je Jezus Mesija, Božji Sin ... (Jn 20,31)

Že tretjič pa se je zbrala v Frankfurtu skupina, ki se zanima za Sveto pismo. To poimenujemo srečanje s Svetim pismom ali srečanje ob Svetem pismu. Z branjem Svetega pisma, s primerno razlago časa in nastanka te enkratne knjige skušamo globlje razumeti božje sporočilo, pismo, ki ga je Bog napisal za nas.

Popravek

V prejšnji številki je žal prišlo do neljube napake pri podnapisu slike. Na sliki je bil namreč ob krstu Krevsovih otrok tudi Glavičev Sven (ne pa Bibičev). Se oprostam.

rem

HAMBURG

Letos se je hamburška skupnost lahko razveselila svete maše prav na velikonočno nedeljo. Župnik Dori nas je obdaril z lepimi butaricami še od cvetne nedelje, med mašo pa je blagoslovil velikonočne jedi, tako da nismo bili za nič prikrajšani.

Po maši smo vstopili v tako lepo okrašene skupne prostore, da smo se počutili, kot da smo na travniku narcis na Golici. Hvala dekoraterki Emi, hvala vsem, ki so na mize postavili lepo pobarvane pirhe in mnogo velikonočnih dobrot. Posebej vesel je bil župnik Dori darila Vite Pungartnik ter njenih izlepenke izrezanih zajčkov, ki so rajali okrog lepo pobarvanih pirhov, dokler jih župnik Dori ni začel pospravljati v svoj želodec.

Tudi tokrat je bilo za hamburško skupnost lepo in nepozabno srečanje, saj smo praznovali 75. rojstni dan gospoda Alojza Šemeta. Župnik Dori je z globokim spošto-

Tri generacije Šemetov

Ana in Vita sta postali dobri prijateljici.

vanjem nagovoril in čestital slavljencu ter ga imenoval kar za našega skupnega očeta. Gospod Šeme je njegova »desna roka« in opravlja poleg drugih del v slovenski skupnosti tudi mežnarska dela pri slovenskih mašah. Najlepše darilo za gospoda Šemeta, kakor tudi za vse prisotne, pa je bil obisk njegovega vnuka Floriana, ki je skupaj s starši in starejšo sestro Ano počastil dedkov rojstni dan. S tem so dedku potrdili, da je njegovo dolgoletno delo in dobrota v tej skupnosti nekaj, na kar so lahko tudi oni ponosni. Tudi hamburška skupnost se Lojzu zahvaljuje za vso dobroto in požrtvovalna dela, ki jih opravlja že od vsega začetka slovenskih druženj v Hamburgu. Dragi Lojz, boglonaj za vse in še mnogo, mnogo zdravih let!

DD

INGOLSTADT

Marjana in Jože se vračata domov

Običajno imamo vsako zadnjo soboto v mesecu slovensko mašo v Neutraublingu, ki je blizu Regensburga. Po maši se redno zadržimo še nekaj časa v prijetnem prijateljskem druženju. Tokrat je

bila maša na tretjo soboto, 22. aprila. Po maši smo se spet zbrali v bližnji gostilni. Pri večerji, s katero sta nas pogostila, sta se od nas poslovila naša rojaka Marjana Hrnčič in Jože Brodnjak. Oba se namreč po dolgoletnem bivanju v tujini maja končno vračata vsak na svoj dom. Pogrešali ju bomo, vendar se z njima veselimo in jima privoščimo, da sta končno dočkala dan, o katerem sta sanjala in zadnje čase pogosto govorila. Želimo jima, da bi se dobro počutila tam, kamor ju vleče srce ter da bi dolgo zdrava uživala zasluženi pokoj. Upamo, da se bomo še kdaj srečali, si katero rekli in se spominjali naših skupnih let.

Koncert naše rojakinje Karmen

V soboto, 29. aprila, je imela v cerkvi sv. Avguština v Ingolstadt naša rojakinja Karmen Kranjčan, študentka na Mozarteumu v Salzburgu, svoj prvi samostojni koncert. Pela je dela različnih avtorjev, od baročnih do sodobnih, na klavirju jo je spremljala pianistka Yulija Safronova iz Novosibirska, eno pesem pa je zapela tudi ob spremljavi brata Davida na kitaro. Zbralo se je lepo število gostov, ki so pozorno spremljali mlado pevko in z glas-

Karmen Kranjčan med nastopom

nim ploskanjem nagradili njeno zelo dobro podajanje zahtevnih skladb.

Karmen je že zgodaj kazala glasbeno nadarjenost, lep glas in dober posluh. Po končani šoli v Ingolstadt je nadaljevala in uspešno končala šolanje na srednji glasbeni šoli v Platlingu. Nato je uspešno prestala sprejemni izpit kar na treh konservatorijih, a se je odločila za Salzburg, kjer študira solopetje in glasbeno pedagogiko.

Karmen tudi pridno sodeluje v naši župniji, če je treba, zaigra na orgle, vodi zbor, povzdigne slovesnost s svojim zvonkim glasom in pomaga

s pridnimi rokami pri naših srečanjih. Veseli smo, da jo imamo in želimo ji, da bi še naprej tako dobro napredovala na svoji glasbeni poti.

Obhajilna slovesnost v Erlangnu

V soboto, 6. maja, je bil pri slovenski maši v Erlangnu letošnji prvoobhajanec Florjan Hrovat. S svojimi vrstniki je imel prvo sveto obhajilo na belo nedeljo v župniji sv. Jakoba mlajšega v H \ddot{o} chstadtu, kjer biva družina Hrovat. Florjanu čestitamo, s starši Katarino in Tonijem ter sestrico Sofijo pa se veselimo ob njihovem lepem družinskem dogodku. Florjan je sprejel povabilo, da bo ministriral tudi pri naši slovenski maši.

Stanko G.

MANNHEIM

Krst v Buchnu

Na cvetno soboto sta v Buchnu mlada Prekmurca Irena in Andreas Zver prinesla v cerkev h krstu svojega prvorojenca Niklasa. Komaj štiri mesece star je ves čas zvedavo gledal proti oltarju in krstitelju, kot da bi hotel pokazati, da je Prekmurcem že kar prirojena globoka vernost. Včasih se zdi, da v mladih ljudeh ni več toliko navezanosti na tradicijo kot pri starših, a se ob posebnih priložnostih pokaže, da tudi v mladih ljudeh še tli povezanost s prekmursko tradicijo. Tako je bilo tudi ob krstu Niklasa. Redko doživimo tako pristno veselje nad krstom, kot sta ga izžarevala njegova starša, pa tudi botra in vsi sorodniki.

Veliko število prvoobhajancev

Vsi letošnji prvoobhajanci so že iz naslednje generacije, pri kateri je samo eden od staršev slovenskega porekla. Našteli smo jih osem, ver-

Prvoobhajanec Florjan s svojimi

Ob krstu Niklasa Zvera v Buchnu

jetno pa je še kateri, a zanj ne vemo. Otroci že bolj malo govorijo slovensko, čutijo pa še, da spadajo tudi v slovensko družbo. Zato jih smemo imenovati »naši otroci«. Radi prihajajo k slovenski maši, kar je presenetljivo, saj večina otrok v Nemčiji ne prihaja v cerkev. Medtem ko se nemški starši izgovarjajo, da je za otroke pri maši predolgočasno in da zato ne prihajajo, otrokom s slovenskimi koreninami ni ne dolgočasno ne odveč priti k slovenski maši. Pa bi prav pri njih prej pričakovali tak izgovor, saj ne razumejo dosti besed. Toda imajo še slovensko navdušenje, ki so ga dobili po

enem od staršev. Mnogi od njih tudi že ministrirajo. Tako smo po dolgih letih premora spet dobili ministrante v Lebachu, Rauentalu in Herbolzheimu. Le v Vöhrenbachu v Schwarzwaldtu smo stalno imeli ministrante. Zadnjim iz generacije popolnoma slovenskih otrok se je tam že pridružila ministrantka Lena iz naslednje generacije.

Že šesti pogreb letos

Na veliko sredo je v Buchnu v starosti 68 let nenadoma umrla Ina Tiedemann. Rodila se je v Velikem Otoku pri Postojni. Leta 1962 je prišla v Nemčijo in delala v tovarni pohištva v bližini Ludwigsburga. Po poroki leta 1966 je z možem

Pokojna Ina Tiedemann iz Buchna

prišla v Hettingen v Odenwaldtu in malo kasneje v bližnji Buchen, kjer sta se jima rodila dva sinova, Daniel in Boris. Vzgojila ju je v krščanska človeka in ju naučila odlično slovensko govoriti. Ponosna je bila, da se sinova nikjer ne sramujeta pokazati, da z njo govorita slovensko. Vsako leto je šla rada za nekaj časa v Slovenijo in posebno ko je odšla leta 1996 v pokoj in jo je kmalu zatem zapustil mož, se je rada zadrževala v domačem Velikem Otoku pri svoji mami, ki je umrla leta 1999. Kadar ni bila v Sloveniji, je redno prihajala k slovenski maši. Še par dni pred smrtjo je bila skupaj z nami. S svojim veselim značajem je znala hitro z vsakim vzpostaviti kontakt, zato je bila dobro poznana in priljubljena, kar je pokazala tudi velika množica na pogrebnem slovesu v Buchnu in na pogrebu v rodnem Velikem Otoku. Sinova sta z veliko pieteto poskrbela za njen pogreb, sin Boris pa se je skupaj z ženo Pino s prisrčnimi besedami od nje poslovil. Nekaj stavkov navajamo tudi na tem mestu: »Draga mama, dočakala si 68 let. Zame in za vse tu navzoče veliko premalo. Toda ljubi Bog in vsi, ki

V Golobovi gostilni v Herbolzheimu smo okusili velikonočni žegen.

so že odšli od nas te kot kaže, potrebujejo bolj kot mi. Bomo pa nekoč spet skupaj, ko bo On tudi nas poklical k sebi. Na svidenje, mama Ina.«

Tudi vse prekmurske Slovence v Buchnu in okolici, ki so z njeno smrtjo ostali brez edine Slovenke, ki ni doma iz Prekmurja, je njena smrt močno pretresla. Naj pokojna Ina uživa večno veselje pri Bogu.

J. M.

MÜNCHEN

Slovenski župnijski dom in naša skupnost je konec aprila zapustila zvesta sodelavka, tajnica v župnijski pisarni in pri slovenski delegaturi Barbara Poderžaj. Polnih pet let je opravljala to nalogo. Prišla je tiho med nas in kmalu so spoznali sodelavci ter mladi in starejši farani, da je to blaga duša, s srcem predana delu, dobra sodelavka odgovornim na župniji in zavzeta oblikovalka življenja v skupnosti. V sprejemni pisarni župnijskega urada je z naravno prijaznostjo sprejemala stranke. Vedno je bila pripravljena pomagati, kjerkoli je

Barbara Poderžaj se je poslovila od slovenske skupnosti v Münchnu.

Hvala, draga Barbara in srečno v zakonu!

bilo potrebno. S pridom je uporabljala svoje darove in sposobnosti. Zelo se je zavzela za predšolske otroke, da je ob slovenski sobotni šoli nastal še vrtec. Nekoliko kasneje je ustanovila in vodila tudi skupino za malčke. Mamice so z njimi prihajale vsak torek na večurno srečanje. Moralo jim je biti posebej lepo, saj se otročki kar niso mogli ločiti od nje. Njena glasbena nadarjenost in igranje kitare je pripomoglo pri vzgoji za petje in pri oblikovanju miklavževanja ter odrskih predstav za materinski dan. Vodila je tudi mladinski zborček, ki je sodeloval pri mašah, ob duhovnih obnovah in na proslavah.

Sedaj naša Barbara stopa na novo življenjsko pot v družinskem življenju in odhaja čez ocean v Ameriko. Hvaležni smo ji za vse njeno požrtvovalno delo na slovenski župniji in pri delegaturi. Nastajajoči družini voščimo, naj ostane odprta za navdihe Svetega Duha in naj jo vzdržuje in krepi božja milost in blagoslov. Tudi na daljavo ostajamo živo povezani v hvaležnem spominu in molitvi.

Pokojna Otilija Marinič

Gospa Otilija Marinič je odšla od nas po večno plačilo za svojo zvesto službo Bogu. Pokojna žena in mati je bila rojena v Mirni na Dolenjskem leta 1916. Po poklicu je bila medicinska sestra na kirurgiji. Leta 1965 je prišla z otroki v München, kjer se je že prej nastanil njen mož. Vendar je družino kmalu zadela velika preizkušnja. Mož je hudo zbolel in umrl. S pridnostjo, iznajdljivostjo in predvsem z velikim zaupanjem v božjo pomoč je gospa Otilija zmogla vse težave. Bog je blagoslavljal njene napore, tako so vsi otroci prišli do poklica. Zelo je imela rada otroke in njihove dužine, oni pa so tudi zglede skrbeli zanjo in ji vračali ljubezen. Zadnja leta jo je pestila sladkorna bolezen, tako da je veliko časa prebila po raznih bolnišnicah, vendar je bolezen počasi in nezadržno napredovala. Vdano je prenašala nadloge, veliko molila in se z zakramenti Cerkve pripravila na srečanje z Bogom. Njeno izmučeno telo čaka vstajenja na münchenskem pokopališču v grobu ob njenem možu. Žalujočim otrokom in ostalim sorodnikom izrekamo sožalje.

Marjan Bečan

Slovesnost svetega obhajila

Materinski dan v Esslingenu

STUTTGART

Prvo sveto obhajilo

Na četrto velikonočno nedeljo, 30. aprila, so štirje otroci slovenske skupnosti iz Stuttgarta prejeli prvo sveto obhajilo. Dve deklici, Bianca Šibila in Kaja Novak ter dva fanta, Sebastian Kobold in Lukas Roman Časar so bili na dogodek dobro pripravljeni. Čez leto sta jih v sobotni veroučni šoli pripravljala župnik sodelavec Igor Krašna in domači župnik. Zadnja srečanja smo imeli po družinah, tako da so se pripravili lahko udeležili tudi starši otrok. Na ta način je nastala prijetna skupnost mladih družin. To se je pokazalo tudi na praznovanju po prvem svetem obhajilu. Družine so pripravile skupno

praznovanje in tako obhajale nepozabni dogodek, ki bo otrokom in njihovim staršem ostal v nepozabnem spominu

Prvomajski praznik na Michaelsbergu in Bönnigheimu

Že nekaj let zapored se slovenska župnija iz Stuttgarta za prvi maj odpravi na romarsko pot na Michaelsberg blizu Heilbronna. V lepi cerkvi med vinogradi smo tudi letos imeli najprej sveto mašo ob prazniku sv. Jožefa delavca. Po maši smo imeli tudi šmarnice, moški pa so lepo zapeli litanije Matere Božje. Za marsikoga od udeležencev je bil to prelep in ganljiv dogodek. Zbrali smo se iz več postojank, od Böblingena, Stuttgarta, Schorndorfa, Obersten-

felda in Heilbronna. V lepem in sončnem vremenu smo se nato udeležili skupnega kosila v prostorih društva Mura v Bönnigheimu, kjer imajo že dolgo tradicionalni prvomajski praznik in kjer ne manjka dobrih slovenskih dobrot, od doma pečenega kruha do kakovostnih sladice in lepega, zlahtnega domačega petja.

Materinski dan v Esslingenu

V soboto, 6. maja, smo v cerkvi sv. Elizabete v Esslingenu praznovali materinski dan, ki se ga je udeležilo veliko mladih družin z otroki. Slovesno mašo je vodil gospod Igor Krašna, pridigal pa je domači župnik. Pri maši je s petjem sodeloval dekleški sekstet Komplet, ki je v goste prišel iz župnije Dobrepolje

Prvomajska romarska maša na Michaelsbergu

na Dolenjskem. Po maši so dekleta zapela še nekaj pesmi v cerkvi, nato pa sodelovala pri programu v župnijski dvorani. Otroci župnijskega vrtca so nas presenetili s tremi pesmimi, ki so jih zapeli in zaplesali. Vzgojiteljci Karolina in Erika sta z otroki pripravili tudi zanimiva darila za mamice in mame: na kartonu v obliki zvezde je bila napisana lepa misel ob materinskem dnevu in v sredini je goreča svečka. Po njihovem nastopu so s pomočjo dekliškega seksteta iz Dobropolja vsem navzočim materam zapeli tudi otroci slovenske sobotne šole.

Po programu je bila na vrsti večerja, ki jo je skrbno pripravila skupina staršev otrok iz vrtca in šole. Prireditev je bila solidarnostna, saj je bil izkupiček namenjen kritju stroškov izleta v Pariz. Od četrta, 15., do nedelje, 18. junija, imamo v načrtu izlet otrok in mladih družin v Francijo. Tega se že vsi veselimo, saj bomo poleg Pariza obiskali tudi Asterixpark, kjer se bodo otroci lahko naigrali, v načrtu pa je tudi srečanje s slovensko skupnostjo v Parizu.

V soboto, 13. maja, je bil praznik materinskega dne tudi v Pfullingenu pri Reutlingenu. Ker je

rok za oddajo člankov petega v mesecu, bomo poročilo o tem dogodku, ki ga bo popestrilo gostovanje cerkvenega pevskega zbora Anton Foerster iz Ljubljane, objavili v naslednji številki Naše luči.

ULM

Posebna nedelja

V nedeljo, 30. aprila, je na popotovanju skozi Ulm tamkajšnje Slovence v organizaciji slovenske katoliške misije iz Ravensburga in Ulma obiskal koroški slovenski pevski zbor Jacobus Gallus iz Celovca. Prepeval je pri maši, po njej pa dodal še kar nekaj čudovitih sadežev iz dragocenega sadovnjaka svoje umetnosti.

Slovinci z najbolj vzhodnega konca dežele Baden-Württemberg smo bili s tem obiskom ne samo zelo počaščeni, kulturno obogateni in nekako po slovensko potolaženi ter v očeh navzočih Nemcev visoko povzdignjeni, ampak smo bili pretreseni do dna srca in duše. In že med mašo, posebno pa še ob prelepah slovenskih pesmih po njej so se v očeh marsikoga od nas zaiskrile solze ganjenosti in nečesa nedopovedljivo globokega, nedojemljivo močnega, sveže plemenitega. Umetnost, ki vrača ...

Umetnost, ki oživlja ... Umetnost, ki postavlja ... Umetnost, ki ohranja ...

Po maši, maševal in pridigal je augsburško-kemptsensko-ravensburško-ulmski slovenski župnik Roman Kutin, smo se vsi skupaj odpravili na bližnji Kuhberg v prostore ulmskega slovenskega kulturnega in športnega društva

Predsednik društva Vinko Majcen v enem od svojih številnih „elementov“

Slovenija, kjer nam je njegov predsednik Vinko Majcen z delovno skupino pripravil kraljevsko opoldansko pogostitev, ki se je ob spremljavi prirčnih pogovorov, petja, slovesnih nagovorov, igranja na harmoniko ... raztegnila do odhoda simpatičnih, prijaznih, prijateljsko, slovensko združevalnih obiskovalcev.

Bogata, nepozabna nedelja s čudovitimi, nepozabnimi prijatelji. Seveda ne brez velike zasluge našega simpatičnega, pastoralno in glasbeno neutrudno delujočega župnika Romana Kutina, ki je pred odhodom v Nemčijo na svoje sedanje dušebrižniške postojanke

Koroški slovenski pevski zbor Jacobus Gallus iz Celovca med mašo v cerkvi St. Michael zu den Wengen v Ulmu

kot salezijanec več kot desetletje deloval na Koroškem, se tam kot „planinski“ Primorec skoraj povsem „pokoroščil“ in zdaj nosi to svojo združeno Slovenijo v srcu, besedi in dejanju povsod, kjer koli se pojavi.

dr. Marko Dvořák

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

“Kadar rože svoj cvet odpro ...” so prve besede neke Marijine pesmi. Tako se pri nas v Švici z veliko nočjo razcvetijo tudi številni dogodki.

Najprej o našem velikonočnem praznovanju: Vsako leto obžalujem, ker ljudi obhajanje velikega četrtka in petka ne pritegne. Zato običajno obhajamo ta dva dneva skupaj s Švicarji, Korejci in Španci v cerkvi sv. Petra in Pavla v Zürichu. In moram reči, da je to mednarodno doživetje za nas tako pomembnih skrivnosti vere res nekaj zelo posebnega.

Na veliko soboto je bil v dopoldanskem času za Slovence blagoslov jedil v Oltenu, popoldne ob petih pa slovesna vstajenjska vigilija v Zürichu. Za to slavlje se

zberemo samo enkrat letno v cerkvi Maria Lourdes, ki je tudi krajevna romarska cerkev. Pričakoval sem, da se bo letos veliko ljudi odpravilo za praznike v domovino, pa nas je bilo kljub temu kar veliko. Veseli obrazi, lepo sodelovanje pri bogoslužju s petjem, molitvijo in zbrano tjo, bogato obložene in okrašene košarice z jedili za blagoslov po maši, skupno srečanje ob koncu in dvorani – vse to je vtisnilo čudovit prazničen pečat. ALELUJA je zvenela res domače, po slovensko. Nekaj podobnega se je ponovilo tudi na velikonočni dan pri prazničnih mašah v Amriswilu in popoldne v Solothurnu.

LUGANO

Mogoče prvič v zgodovini skupnosti v Luganu (nisem preverjal, a mislim, da drži) smo obhajali v slovenski skupnosti krst. Naš krščeneec Tilen Mirnik je dopolnil že osem let in se pri verouku pripravlja na prvo sveto obhajilo. Vendar je krst še manjkal. Leta žal prehitro tečejo. A starša Marica in Marjan sta za to poskrbela in tako je 22. aprila tudi Tilen postal božji otrok in obenem otrok katoliške Cerkve.

Ker je že dovolj velik, je bilo opaziti, kako zrelo je pristopil k prejemu

zakramenta. Kar veselje je bilo videti njegov slovesni izraz na obrazu in pripravljenost na tako pomembni dogodek. Tilnu in njegovi družini vsi res iskreno čestitamolo!

Po tem bogatem doživetju sem takoj odhitel na več kot 250 km dolgo pot, da bi ujel mašo ob petih v Winterthuru. Radio mi je naznanil, da je pred predorom Gotthard kar 15 km zastoja. Zato sem ubral daljšo, a časovno krajšo pot čez prelaz St. Bernardino. A spremljali so me angeli varuhi in to sem zelo konkretno doživel. Premagala me je utrujenost in oči so se med vožnjo za bežni trenutek zaprle. V zadnjem trenutku sem se zdramil in se sunkovito izognil trčenju v nasproti vozeči tovornjak. Res, Bog nas varuje in nam daje spoznavati, kako je vsaka sekunda življenja v Njegovi navzočnosti dragocena.

ZÜRICH

Tudi v Zürichu nam je Bog pripravil dve veselji. Najprej je tu odločitev Stanislave Žnidaršič in Mileta Batkoviča, da svojo ljubezen okronata v božji navzočnosti. Poročni obred je v ožjem krogu 24. aprila opravil župnik David v cerkvi svetega Petra in Pavla v Zürichu.

Veselje v Luganu ob novokrščencu Tilnu Mirniku

Ob krstu Jannika Poberaja v Zürichu

Novoporočencema vsi želimo, naj bo njuna skupna pot polna radosti in obdarjena z božjo bližino.

V soboto, 29. aprila, pa smo v cerkvi Maria Lourdes po krstu sprejeli v občestvo Cerkev Jannika, prvorojenca Gorazda in Christine Poberaj. Starša sta oba visoko izobražena raziskovalca na inštitutu ETH v Zürichu. Spoznala sta se v Nemčiji, kjer je Gorazd študiral in se tam pred letom poročila. Bog je njuno ljubezen blagoslovil s pristrčnim otročičkom, ki sta mu za krstnega zavetnika izbrala sv. Janeza Krstnika.

Olten. David in Rok Mrzel sta mamico obdarila z lepim nastopom.

praznovanje materinskega dneva. Seveda se ta vedno začne s sveto mašo in tako je bilo tudi na sončno soboto, 29. aprila, popoldne. Učiteljice slovenske šole Marija, Katja in Jasmina so pripravile z otroki res čudovit kulturni program. Moram reči, da nas je nadarjenost naših otrok toplo presenetila. Tudi udeležba je bila dobra, čeprav so številni lahko prišli

še le z zamudo. A kljub temu so prišli in s tem dali pohvalo povezovalni koristnosti prizadevanj organizatorja. Hvala za dolgoletno zvestobo in delovanje, ki naj ohrani svoj polet!

RHEINFELDEN

Trn bolečine prej ali slej rani vsako človeško dušo. To je doživljal tudi Jakob Konrad, ko je v hudi boleznini spremljal svojo ženo Marijo. Bog jo je vzel k sebi komaj 59-letno. Pogrebno slovesnost sta 25. aprila v Rheinfeldenu pri Baslu vodila župnik David in pastoralni asistent župnije gospod Staffel. Gospodu Konradu rojaki izrekamo svoje iskreno sožalje in vero v večno življenje pokojne Marije!

Vsem rojakom pošiljam prijazno in dobrohotno misel

David Taljat

OLTEN

Folklorna skupina Encijan iz Oltena se je pred časom odločila, da ne bo več nastopala. Člani in članice pa ohranjajo trdno medsebojno vez tudi na drugačen način. Sad njihovega truda je vsakoletno

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Maše v Parizu bodo 4. in 18. junija ob 11.00, 16. julija ob 11.00, 24. septembra ob 11.00, v Mericourt pa 17. junija ob 17.00, 15. julija ob 17.00, 23. septembra ob 17.00.

NEMČIJA

OZNANILA junij julij avgust 2006

STUTTGART, sv. Konrad: JUNIJ: 4., 11., 18. ob 16.30. 25. junija bo MAŠA V NARAVI blizu Ravensburga. JULIJ: 2., 9., 16., 30. AVGUST: 6., 13., 15. (Marijino vnebovzetje), 20., 27.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 4. junija, 2. julija ob 9.45. Avgusta maše na podružnicah odpadejo. Z otroki slovenske šole in župnijskega vrta smo v soboto, 15. julija, na celodnevem pikniku v Magstadu, imamo sveto mašo ob 17. uri.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 11. junija odpade (maša ob 11h v Bönnigheimu – ob dnevu državnosti), 9. julija ob 9.30 v kapeli sv. Jožefa.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 18. junija, 16. julija ob 9.00.

AALEN, sv. Avguštin: v soboto, 18. junija, 16. julija ob 11. uri.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: 24. junija, maša v juliju odpade.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: nedelja, 25. junija, 23. julija kot ponavadi ob 9. uri.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 24. junija maša za domovino in kresovanje ob 17. uri! 23. julija ob 17. uri. V mesecu avgustu je maša v Stuttgartu, v nedeljo, 27. avgusta, ob 16.30. uri.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši. V mesecu avgusta obisk slovenskega doma najavite telefonsko (0711-232891)

ŽUPNIJSKI VRTEC IN SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: Od 15. do 18. junija izlet otrok vrta in šole ter njihovih staršev v Francijo. V juliju, 8., od 10.00 do 12.00, 15. julija celodnevni piknik ob sklepu šolskega leta.

ZA PODROČJE REUTLINGENA

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 3. junija, ob 17.00; petek, 30. junija, ob 17. uri.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 10. junija, ob 16.45; v mesecu juliju (sobota, 8. julij) maša odpade zaradi poroke, ki je ob istem času.

V mesecu avgustu so nedeljske maše samo v Stuttgartu. Vabljeni! V nedeljo, 6. avgusta, je 12. SREČANJE V MOJI DOMOVINI. Romarska maša bo v Škofji Loki ob 5. obletnici smrti Toneta Strojana. Mašo bo vodil zlatomašnik, gospod Pavel Uršič. Vabljeni v čim večjem številu.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II: 13. in 22. junija od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. V juliju 6., 20. in 27., 17., 31. Tel: 089/543-98-19. V avgustu so počitnice.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Seveda so bili tudi prvi stiki z novimi sošolci svojevrstna preizkušnja. Lepo so me sprejeli. Čudil sem se, da mi tako študentje kot odrasli naivno zaupajo, saj sem prebil leto in pol v zaporih in zavodih med komunisti! In če bi postal njihov agent? Kaj so vedeli, kdo sem v resnici? Nezaupanja, ki je bilo v zaporih in v zavodu nekako naravna drža, tu niso poznali.

V nekem pogledu pa sem bil le bela vrana v razredu. Med civilisti obeh spolov sem bil edini uniformiranec. Plava uniforma ameriškega letalca, v kateri sem ušel iz zavoda, je bila moja edina obleka. Ker je mama poskrbela, da sem bil v temno modri bluzi in nekoliko svetlejših hlačah vedno lepo zlikan, kot se za človeka v uniformi spodobi, sem nehote izstopal. Čeprav je bilo v razredu nekaj starejših od mene, tudi takih, ki so bili mobilizirani v nemško vojsko in bili celo na fronti, se mi je nekaj časa zdelo, da je moja uniforma vendarle pomenila neko pregrajo. Hvala Bogu so mi kmalu priskrbeli iz taboriščnega skladišča civilne hlače in suknjič in tako nisem več izstopal iz takratne taboriščne mode, ki je temeljila na ameriški pomoči in na blagu, prvotno namenjenemu za vojaške odeje. Krojaška delavnica pod okriljem taboriščne uprave je po potrebi našo garderobo prirejela in tudi večala.

Do kake mere je postal razred lepo povezana enota kljub pestrosti značajev, različnih izkušenj in starostnim razlikam, se je prav posebno pokazalo naslednje leto – v sedmi šoli.

Neko pusto, oblačno sobotno popoldne smo sedeli ob mizi v naši sobici trije sošolci: Ciril Turk, Jože Kastelec in jaz. Skupaj smo študirali in kar naenkrat se nas je polotilo malodušje: »Saj vse učenje nič ne pomaga. Do mature tako ali tako ne bomo prišli, ker se bomo morali prej izseliti iz taborišča, Bog ve kam ...«

*Prvomajski piknik
v Bönnigheimu
pri Stuttgartu*

Zavedali smo se, da se bliža trenutek, ko IRO ne bo več hotela vzdrževati begunskih taborišč in bo treba s trebuchom za kruhom. Združeni narodi bodo »rešili begunski problem« z množično izselitvijo beguncev čez morje. Priprave za to rešitev so že potekale. Ni bilo verjetno, da bi mogli maturirati pred izselitvijo ... in kaj nam bo koristila srednja šola brez mature?

Porodila se je misel: »Kaj če bi pohiteli s študijem?« Izdelali smo načrt, kako opraviti sedmo in osmo šolo sicer neokrnjeno, a v krajšem roku.

Najprej smo pridobili za svojo zamisel razrednika, profesorja Jožeta Majcna, ki nas je učil nemščino, nato pa še kateheta, dobrega gospoda Luskarja. Oba sta obljubila podporo, če dobimo odobrenje od ravnatelja. To pa ni bilo lahko.

Prav v tistih dneh se je moral ravnatelj Marko Bajuk na zahtevo jugoslovanskih oblasti in angleške uprave izseliti iz taborišča. Razlog za izselitev je bil, da odvrča begunce od vračanja v Jugoslavijo. Iz podobnega razloga je kmalu nato moral iz taborišča tudi naš ata, ki naj bi kot urednik taboriščnega lista tudi »širil nerazpokoženje« do ljudske republike. Odhod iz taborišča ali zapor angleških zasedbenih oblasti je bila nenapisana izbira. V takih razmerah je ravnatelja Bajuka nadomestil profesor in tudi nekdanji ravnatelj Jože Ovsenek, ki je do takrat prebival z družino v taborišču Treffling, visoko nad Millstadskim jezerom. Nismo vedeli, kdaj se bo preselil med nas.

Prve dni leta 1948, v mrazu in snegu, smo se odpravili omenjeni trije sošolci v Treffling, da se pogovorimo z novim ravnateljem. Bile so zimske počitnice. Pa smo imeli smolo. Ovsenekovih ni bilo v taborišču, odšli so nekam na obisk. Nekaj časa smo čakali in zmrzovali pred barakami, pa se potrti vrnili proti Spitalu. Drugim sošolcem naših načrtov nismo še nič omenili,

da nas v primeru neuspeha ne bi bilo pred njimi sram. Vse je kazalo, da smo se modro odločili, ko o naši nameri nismo govorili.

Že naslednje jutro pa smo presenečeni opazili, kako koraka po taborišču ravnatelj Ovsenek. Hitro smo bili vsi trije v njegovi pisarni. Poslušal nas je in obljubil, da bo dal predlog v odločitev proforskemu zboru. Nemudoma smo se odpravili najprej k razredniku Majcnu, da ga obvestimo o našem delnem uspehu, nato pa še k profesorju Jegliču s prošnjo za podporo pri glasovanju na odločilni konferenci.

Zdaj je bil čas, da obvestimo o svojem delu sošolce. Malo nas je pekla vest, ker smo vse to naredili kar na svojo roko, pa je bil strah odveč. Vsi so navdušeno pozdravili idejo in napeto smo čakali odločitve. V imenu ravnatelja in proforskega zbora nam jo je sporočil profesor matematike.

Profesor Jeglič, ki sicer ni bil naš razrednik, se je zavzel za načrt kljub temu, da je vedel, da bo matematika za vse najtrši oreh. Posvaril nas je: »Sklenjeno je, da bomo profesorji razlagali snov po sposobnosti najslabšega dijaka. Dokler ne bo ves razred z znanjem dokazal, da snov razume in zna, ne bomo nadaljevali.«

Jasno je bilo, da je edini način, če hočemo priti do mature, da bomo študirali in res znali brez izjeme – vsi. Nič več ni bilo pomembno, če je kdo odličnjak ali ne, da le nihče ne pade. Domenjeno je bilo, da moramo končati redno sedmo šolo in celotni osmošolski program, predno nas vodstvo gimnazije spusti k maturi.

Jugoslovanska delegacija je imela v taborišču svojo pisarno in njeno delovanje med begunci na Koroškem je bilo vedno bolj občutno. Lepo organizirano špitalsko

taborišče je bilo rdečim trn v peti, kot jim je bil mesece prej Peggez pri Lienzu. Preko Angležev so na vse načine usmerjali svoj pritisk predvsem proti takim, ki so imeli za urejeno življenje v taborišču večje zasluge. Takrat so imele okupacijske oblasti zaprtih v Celovcu kar lepo število rojakov, ki jih je jugoslovanska vlada obtoževala vseh mogočih zločinov in je zahtevala njih izročitev. K sreči so zahodnjaki že spoznali, da komunistom ni dosti verjeti. Sami so zasliševali obtožence in očitno niso imeli več namena zapornikov vračati čez mejo, a zapor je le zapor in bolje se mu je ogniti.

Spomnim se, kako sva nekoč z atom gledala na robu taborišča lep sončni zahod. Ko sva se vračala proti naši baraki drug ob drugem v prijetnem mraku po skoraj prazni glavni taboriščni cesti, nisva dosti govorila. Imel sem občutek nekake neizrekljive ubranosti in miru. Tudi ata je moral občutiti nekaj podobnega. Ne da bi me pogledal, je rekel: »Lepo nam je. Tako lepo, da se bojim, da ne bo trajalo. Bog ve, kaj se mor-da pripravlja.« Nekaj dni po tem so našo družino spet razgnali.

Da bi povečali pritisk na begunce, so pričeli Angleži nekatere preseljevati v druga taborišča. Pod kakšnim vidikom so to delali, ni bilo jasno. Tako je na primer morala zapustiti Spittal in se preseliti v taborišče Treffling mamina neločljiva sestra Milica. Tetka je bila bolehnna, nikjer ni delovala, a je bila vendarle na listi za preselitev. Prošnje so bile zaman, tovarnjak jo je odpeljal v manjše taborišče, kjer sta životarila že nekaj mesecev njen in mamin brat, stric Ivan Abram in teta Suzana. Nista bila begunca. Upokojena starčka so izgnali iz njunega skromnega stanovanja v Šiški in ju zapeljali čez mejo. Nihče ni vedel zakaj. Ali zato, ker je bila teta Korošica? Ali ker nista bila več zmožna dela in sta postala »družbeno breme«? Vsekakor sta se znašla v Avstriji z majhnim kovčkom in s tem, kar sta imela na sebi. Okupacijska oblast ju je poslala v Treffling, kjer sta dobila sobico v baraki sredi blatnega taborišča. Vedela sta, da za stare ljudi emigracija ne pride v poštev. Potrta sta upala, da bo IRO poskrbela za njiju do smrti. Zdaj se je

Alenka in Slavka v skrbi za udeležence materinskega dneva v Oltenu v Švici

Frankfurt. Ob srečevanju s Svetim pismom; le kje je to poglavje in ta vrstica?

znašla v istem taborišču tudi teta Mili in ostala tam do odhoda v Argentino. Ker je bila vpisana kot del naše družine, je kasneje le prišla na seznam oseb, ki so čakale na izselitev.

Jugoslovanske oblasti o razmerah v taborišču pravzaprav niso bile kaj prida informirane, sicer ne bi vključile na listo za izgon tudi mene. O tem me je malo pred maturo obvestil dr. Blatnik, očetov prijatelj, kateremu so člani angleške misije zaupali. Prav z njegovo pomočjo in z angleško vednostjo so se umaknili iz taborišča taki, ki so bili na kaki listi in jim je grozil zapor. Nekateri so dobili stanovanje pri kmetih, drugi pri kakih znancih. Ker je bila zame šola življenjskega pomena, sem se odločil, da ostanem in čakam, kaj bo. Hvala Bogu so se takrat že pričenjale priprave za emigracijo, tako da Angleži, kot rečeno, jugoslovanskih »list« in zahtev niso jemali preveč resno. Nekaj mesecev prej bi utegnila biti stvar drugačna.

Atu, ki je bil tudi na neki jugoslovanski listi, pa so svetovali, naj za vsak primer vendarle zapusti taborišče. Nekaj dni je prebil s prijateljem, gospodom Mašičem, ki je imel iste težave, v koči na Goldecku, potem pa sta oba sprejela povabilo slovenskih cistercijanov, naj prideta k njim na Tirolsko v samostan Stams.

Zbor Zvon iz Nizozemske med nastopom v Aumetzu

Skupno kosilo 1. maja v Merlebachu

Ne vem, kdo jima je priskrbel potno dovoljenje. Kot toliko drugih sta odšla, da počakata zunaj taborišča na čas, ko bo treba v emigracijo.

Ves čas, kar je obstajalo taborišče, je enkrat na teden odpeljal izpred pisarne jugoslovanske delegacije tovornjak z rojaki, ki so se prijavi za vrnitev. Marsikoga je premagalo domotožje, druge skrb za svojce, nekateri pa so se vrnili iz drugačnih razlogov. Tako tudi Rado, ki je prišel z menoj čez mejo. Nekega dne sem izvedel, da je skočil zjutraj na jugoslovanski kamion in se odpeljal nazaj čez mejo. Iz zaporov so ga bili izpustili, ker je obljubil sodelovati z oblastjo. Takih primerov, na žalost, v Sloveniji takrat ni bilo malo. Fant je imel v domovini domače in zato niti za mejo ni bil svoboden. Pomagal je OZNI odkriti mrežo, ki je reševala zapoznele begunce. Kasneje sem slišal, da se je Jankov brat, ki nas je peljal z avtom proti Karavankam, smrtno ponesrečil. Ker je bila prometna nesreča v tistih časih pogosta oblika likvidacije, ne vem, kaj se je v resnici zgodilo. Sestri sta se pravočasno rešili na Koroško.

Se nadaljuje

RADODARNOST

Luka veselo pripoveduje: »Danes sem pozabil vzeti v šolo sendvič, ki mi ga je pripravila mama. Toda Marko mi je dal pol svojega in bil je zelo dober.«

»Tvoj prijatelj je zelo radodaren,« meni očka. »Vendar je najbrž potem tudi sam ostal na pol lačen. Poskrbi, da se ti to ne bo več zgodilo.«

DOBER ČLOVEK DELA DOBRO SAM SEBI!

Pogovarjajmo se z otroki o radodarnosti. Najbrž so tudi sami že storili kaj takega. Opozorimo jih lahko, da dobro delo ni samo dati nekaj materialnega. Veliko pomeni dobro delo, storjeno v srcu, npr.: odpusti-ti storjeno krivico, pozabiti zamero in ne 'kuhati rilca', načrtovati nekaj dobrega za druge. In podobno.

ZGODBA

Nekoč je raslo drevo, ki je imelo zelo rado dečka in deček je imel rad drevo. Pobiral je njegove liste in si iz njih pletel krone, zibal se je v njegovih vejah, jedel njegova jabolka in kadar je bil utrujen, se je ulegel k njegovim koreninam in zaspal. In drevo je bilo srečno.

Ko je zrasel, je s tem prenehal. Dejal je, da je za te otroške igre prestar in da sedaj potrebuje denar. »Ali mi lahko daš denar?« je vprašal drevo.

»Naberi si moja jabolka in jih prodaj.« Fant je storil in drevo je bilo srečno.

Čas je mineval in fanta ni bilo na obisk. Drevo je bilo žalostno. Nekega dne pa je prišel, vendar se ni hotel zazibati na vejah. Dejal je: »Rad bi imel hišo, družino in otroke. Ali mi lahko pomagaš?«

»Vzemi moje močne veje, razžagaj jih in zgradi dom.« Mladenič je to naredil in drevo je bilo srečno. Čas je spet mineval in mladenič je postal mož. Drevo pa je samevalo in bilo nesrečno, ker ga ni prišel obiskat. Pa se je nekega dne vendarle spet vrnil, toda ni se povzpel po deblu.

»Rad bi imel barko, da bi potoval po svetu. Ali mi lahko to daš?«

»Podri moje deblo in si jo zgradi.« Mož je to storil in drevo je bilo srečno. Minilo je spet veliko časa in mož je postal star. Drevo je bilo žalostno, ker ga ni prihajal obiskovat. Nekega dne pa se je starec spet vrnil in drevo mu je reklo: »Žal mi je. Rado bi ti kaj dalo, pa nimam ničesar več.«

»Nič ne potrebujem. Danes iščem le miren kraj, da bi se malo spočil.«

»Sedi na moj štor ali pa se ulezi h koreninam in nasloni glavo name in počivaj.« Starec je storil tako in drevo je bilo srečno.

Desetletni Poldek pride v gostilno in naroči viski. "Viski pa ni za otroke!" mu reče natakak. "Tebi lahko dam le mleko ali pa sadni sok!" Poldek prične jokati, natakak pa ga vpraša: "In zakaj zdaj tak jok?" "Doma so mi rekli, da bom dobil mačka, če bom pil viski."

Pavel mora račun napisati na tablo. Učiteljica se zdrzne, ko vidi, kako ima Pavel umazano roko, s katero drži kredo. "Če mi v razredu pokažeš še kakšno bolj umazano roko od te, greš lahko v klop!" reče učiteljica. Pavel veselo pokaže še levo roko in odide v klop.

Bančni uslužbenec je klical podjetnika: "Vaše podjetje nam dolguje 123 milijonov tolarjev." "Ja, vem!" "Vaše stanje na osebnem tekočem računu je za dva milijona tolarjev v minusu!" "Ja, in? Ste pogledali stanje na mojem računu v letu 1995?" "Samo trenutek ... Ja, v letu 1995 ste imeli 15 milijonov plusa na računu!" "No, vidite. Sem vas jaz takrat kaj poklical?"

Na Gorenjskem, pri kmečki hiši: "Oprostite, lahko dobim kozarec mrzle vode?" "Lahko, toda sosedje imajo bolj mrzlo vodo kot mi."

"Janezek, tvoja domača naloga, v kateri si pisal o psičkih, je pa zelo kratka, saj ima samo dva stavka: Naša psica je črna. Letos je dobila tri mladičke. To pa res ni veliko!" "Ja, res je, lani jih je dobila pet!"

"Kaj res niste nič pomislili na svojega očeta, ko ste vlomili v banko?" vpraša sodnik obtoženca. "Seveda sem, toda enkrat sem hotel delo opraviti samostojno!"

Škot prijateljem, ki so ga obiskali na domu, postreže z žganjem v krožniku. Žena ga pokliče v kuhinjo in se jezi nanj: "Kje si pa že videl streči žganje v krožniku?" "Na stropu se sušijo klobase. Če bodo pili iz kozarcev, jih bodo videli in jih hoteli imeti."

V gostilno vstopi kronični alkoholik in naroči natakakju: "Prinesi mi liter belega!" Natakak ga postreže in pijanček spiije cel liter. Nato naroči: "Prinesi mi tričetr litra belega!" Natakak mu prinese tričetr litra belega in tudi tega hitro spiije. Nato naroči pol litra, nato četr litra, kasneje dva decilitra in na koncu deciliter vina. Ob zadnjem kozarčku glasno razmišlja: "Ne morem verjeti! Manj ko spijem, bolj sem pijan!"

Križanka 606

1	2	3	4	5	6	7	8	
9								10
11								
12					13		14	
15			16	17		18		
19					21			
22		23			24		25	
26	27							
				30				

VODORAVNO: 1. praznik prihoda Svetega Duha, 9. veselo oznanilo, 11. osvoboditev, odrešitev, 12. pas zemlje ob vodi, 13. plemiški naziv, višji od grofa, 15. Edvard Kocbek, 16. veznik, 18. ameriška oblika moškega imena, 19. resnost (2. sklon), 22. šesta črka slovenske abecede, 23. medmet, ki izraža čustveno prizadetost in zaskrbljenost, 24. trinajsta črka slov. abecede, 25. kovinski ali lesen drog, na katerem se vrti kolo, 26. glavno mesto Venezuele, 29. Republika Argentina, 30. ozek pas morja med dvema kopnima.

NAVPIČNO: 1. severnoafriška konjska rasa, ki se imenuje po ljudstvu Berberov, 2. iz iveri prešana plošča (mn.), 3. svojilni zaimek, ki izraža, da nam nekaj pripada, 4. vladarica v kneževini, 5. OGN, 6. arabski starešina, poglavar plemena, 7. glagolnik od tleti, 8. dve enaki črki, 10. pridevnik, ki označi, da je nekaj v zvezi z jezerom (ženska oblika), 14. Emil Oražem, 17. francoska nikalnica, 20. kraj pri Medvodah, 21. moško ime, 27. sto kvadratnih metrov zemlje, 28. Cecilija Oman.

REŠITEV KRIŽANKE 605
VRTNARLIJA; EDINKA; AR; SET; ODITI; EČ; P; OSAT; LAPAK; K; M; ALELUJA; I; AKUTEN; J; OSEBA; EVA; B; LAR; CI

606A1 V Lenartu v Slovenskih goricah, 20 min. do Maribora, prodam visokopritlično hišo 9 x 10 m s štiri lepimi balkoni, krušno pečjo in kaminom, delno opremljeno. Kletni prostori so primerni za obrtno dejavnost, parcela je lepa, ravna, posajena s sadjem in brajdami; velikost 818 m², v slepi ulici nedaleč od centra.

Cena 155.000 EUR. Informacije v Nemčiji tel. 0160-94168132 ali 089-524152.

601A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN,

Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

604A1 Prodram hišo 250 m² na Ljubnem ob Savinji, ki je takoj vseljiva. Parcela meri 1.000 m². Več informacij po telefonu: 00386-31296279. Slike na: <http://users.volja.net/oglas-hisa/>

605A1 Prodram več parcel, največja meri 2.8 ha, na prelepem sončnem kraju 39 km iz Ljubljane proti Kočevju. Kličite 01 540 57 25.

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu

miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm

Katoliška Cerkev v Sloveniji

www.rkc.si

Mariborska škofija

mb.rkc.si

Vlada Republike Slovenije

www.sigov.si

Koroški tednik NEDELJA

www.nedelja.at

Katoliški tednik DRUŽINA

www.druzina.si

Mesečnik OGNJIŠČE

www.ognjisce.si

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU

www.drustvo-svs.si

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije

www.glasslovenije.com.au/

glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije

v ARGENTINI

www.sdo-sfz.com.ar

Novi glas, tednik Slovencev v Italiji

www.noviglas.it

VEČER, časnik

www.vecer.si/

Slovenska tiskovna agencija

www.sta.si

RTV Slovenije

www.rtvsllo.si

DELO, časnik

www.delo.si

Dnevne novice

www.siol.net

Zanimiva spletna stran s slikami iz

Vojvodine in Slovenije

community.webshots.com/user/janezmu

ali o zavodu v madžarščini:

www.emmausz.com

Iskalnik

<http://www.najdi.si/>

Telefonski imenik v Sloveniji

<http://tis.telekom.si/>

Slovenska turistična agencija

<http://www.slovenia-tourism.si/intro/>

Oddaja Slovcem po svetu in domovini

<http://radio.ognjisce.si/oddaje/ssd.php>

Slovar slovenskega knjižnega jezika

<http://bos.zrc-sazu.si/sskj.html>

Dobrodošli doma

<http://www.creativ.si/tourist/>

Mohorjeva družba Celje

<http://www.mohorjeva.org/>

Gorenjski glas

<http://www.gorenjski.glas.si/>

Ministrstvo za šolstvo in šport

<http://www.mszs.si/slo/>

Pristojne prijavne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com

NAROCNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5.000 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, **IBAN** SI56020140015204714, **SWIFT** LJBAS12X • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
spletna stran: <http://home.btconnect.com/skm-London>
župnik: **Stanislav Cikaneč**
e-naslov: cikaneč@msn.com

AVSTRIJA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: **Anton Štekl**

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6937
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITTAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITTAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60
župnik: **Alojzij Rajk**, e-naslov: lrajk@pi.be

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F (*32) 02. 6477 106
župnik: **Alojzij Rajk**, e-naslov: lrajk@pi.be

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlin (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com
duhovnik v pokoju: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukman**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Šentjernejski
e-naslov: zupnja.sentjernejski@rc.ki

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Jožko Pirc**
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domini, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA DELEGATURA
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com
delegat: **msgr. Janez Pucelj**
e-naslov: jpucelj@msn.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skmberlin.de
župnik: **Izidor Pečovnik**
e-naslov: dori@skmberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.slovensija-essen.de
župnik: **mesto nezasedeno**
diakon: **Stanislav Čeplak**
e-naslov: ceplak@gmx.de

za Slovence v nadškofiji Köln
odgovoren delegat **Janez Pucelj**
pomaga **Martin Mlakar**

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran: www.skg-frankfurt.de
župnik: **Martin Retelj**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**

e-naslov: skm_in@t-online.de
SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de
župnik-sodelavec: **Igor Krašna**
Am Lehenweg 18
70180 Stuttgart
tel. (*49) 0711. 3417 720
e-naslov: janez@hotm.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.k@oleco.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvořak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slovenschsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de

SRBIJA IN ČRNA GORA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org
župnik: **Zvone Podvinski**
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se
zvone.podvinski@rc.ki

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.slovensija.ch
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

Prvoobhajanci druge generacije iz slovenske župnije Mannheim

*Patrick Golob
iz Eisenbacha (Schwarzwald)*

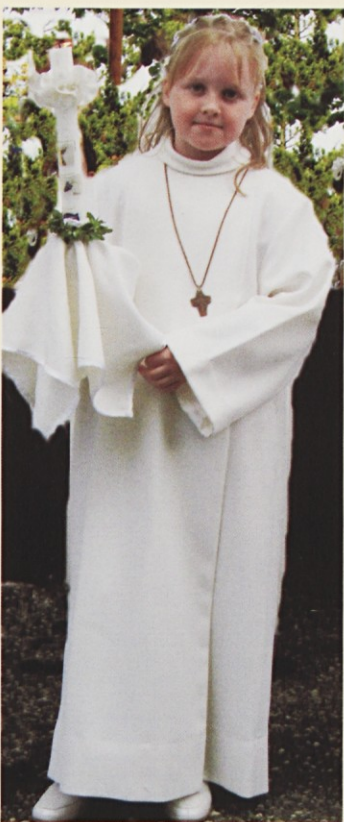
*Kathrin Klampfer
iz Saarbrückna*

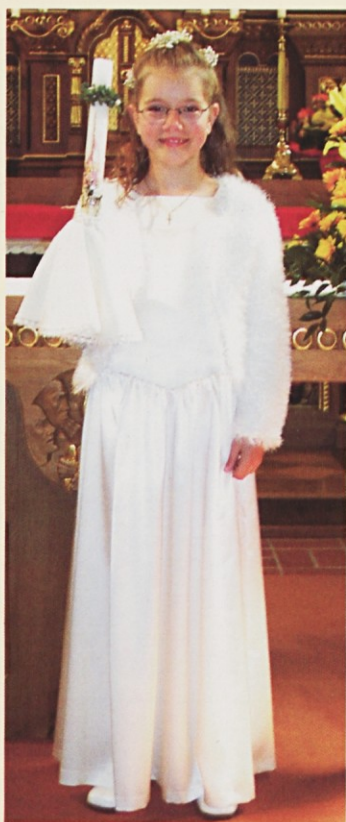
*Leon Klampfer
iz Saarbrückna*

*Tim in Ana Lesar
v Vöhrenbachu*

*Jana Zanger
iz Rauental*

*Lena Scholl
iz Dittishausna (Schwarzwald)*

NEDELJA SLOVENCEV POSVETU

2.7. '06

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

436 676 2006

920061157,6

COBISS

100 let
Rafaelove
družbe

ISSN 1408-9726

9 771408 972008